

P. o. rel.

5029

+

P.O. rel.
5029^t

Bryllup

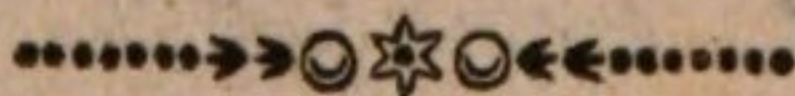
<36632403060016

<36632403060016

Arlichino's Bryllup.

Lyst spil i 5 Dptoge.

Personerne.

Fyrsten.

Marchesen til Castelnovo.

Signora Olivia.

Isaura, deres Datter.

General San Albano.

Oberst San Albano, hans Søn.

Ciapo, Gartner.

Fiorillo.

Mascherillo.

} Hans Børn.

Kammerherre.

Officier.

Vagt.

Tienere.

Bønder og Bønderpiger.

Handlingen begynder den ene Aften og ender den følgende.

Første Optog.

Haugen ved Castelnovo, i Baggrunden en Jernport, der
 staaer aaben og vender ud til en Lund; foraa Bænke
 under Træer. Det er Tusmørke.

I.

Isaura. Castelnovo.

Isaura sidder tankesuld med en Guitarte paa Skindet.

Castelnovo kommer ind, nærmer sig, uden at han bliver
 det vaer, og betragter hende en Tidlang.

Castelnovo.

Isaura! Signora! Skal jeg finde Dig her, sørgs-
 modig, i dybe Tanker, medens det hele Slot giens-
 lyder af Enstighed og Glæde over dit forestaaende
 Bryllup? Jeg vil ikke formode at en Erindring,
 som endnu bringer mit Blod i Raag —

Isaura ængstlig.

Signor Marchese!

Castelnuovo.

Naa! Giv dig tilfreds, Isaura! Jeg vilde ikke fornærme Dig! Du maae nu selv lee ad en Barnagtighed, som et Dieblif kom Dig til at glemme, Du var Castelnuovos Datter; O! Dersom Du vidste, hvor det forhøier min Kierlighed til Dig, at mit eneste Barn saadan kan befæste sit Huses Glands! General Albanos Godser ligge vel, paa Belrignano nær, mange Mile herfra; men forenet med mine vil de næsten kunde kappes med Tyrstehuset i Anseelse. Jeg har hverken seet Fader eller Søn, siden vi sluttede denne Pagt ved din Vugge; men endelig er da den længe forønskede Tid kommen, takket være vor Tyrste, som har faaet i Sinde, at opslaae sin Lystleir i Nærheden af os. Naa Isaura! Gee dog lidt munter ud! Du skal ogsaa blive tilfreds! Generalen var i sin Ungdom en smuk Mand, og hans Søn skal slægte ham paa!

2.

De Forrige. Ciapo. Karle og Piger,

blandt dem Arlichino med Masse.

Ciapo.

Her ere de, naadige Herre! Vi bringe ham
med os. See kun, see!

Castelnuovo

vender sig hurtig og gaar dem i Møde med udstrakte Arme.

Min gamle Ven! Hvor? Lad mig omfavne
ham!

de gaae tilside, hvorved de aabne sig for

Arlichino,

med en dyb Compliment.

Underdanigste af alle Tienere! Al for stor Vre,
Deres Excellence!

Castelnuovo.

Alle Diæble! Mine Comediantere! Naa, har I
sammensat os et ret lystigt Stykke til i Morgen?

Arlichino.

Det Iystigste af alle Iystige Stykker, naadige Herrer! Arlichinos Bryllup kaldet.

Castelnuovo.

Dit Bryllup? Arlichino! Du har da vel beløvet Dig paa en heel Deel Løier? min Ven!

Arlichino.

Dersom vi kunde være vis paa Deres Bifald, Hr. Marchese! tør jeg staae inde for Catastrophen ikke skal blive tragisk, dog maae især den skønne Brud oplive mig med sit.

Castelnuovo.

Nu! Hun er som alle uskyldige Piger bange for Bryllupsdagen, og har tusinde Griller over ingen Ting!

Arlichino.

Dem vil jeg fordrive; Signora! Dersom De vil, de gaae et Dieblisk i Skole hos Deres ndmyge Tjener, saa skal De paa en behagelig og spøgende Maade, modtage en grundig Underviisning i Amors skønne Videnskaber.

springer hen, tager Guitaren, spiller og synger;

Grum, men flygtig er den Smerte

Amors Pile volde os;

Trodse de end hvert et Hierte,

Bnder det igien dem Trods!

Med sin Bue skielms i Armen

Slagrer han, let som en Fier!

Men naar Pilen rammer Barmen,

Tung, som Bløe, den sidder der.

Derfor dog, I unge Hierte!

Frygter ei hans visse Saar;

Amors Glæder, Amors Smerte

Snarlig fødte, snart forgaaer!

Men har først et Hierte fundet

Skælmens heele Tryllerie,

Er et Saar ei halv forbundet,

Før igien det ønsker ti!

Jeg, som synger om hans Pile,

Har fast hele Rogret tømt,

Og dog seer han mig at smile
 Hen mod Resten lige ømt.
 Derfor villig vender Eder
 Mod hver Piil, han trykker af:
 Troer kun mig, den nye helbreder
 Hvert et Ar, den gamle gav!

Castelnuovo

smilende i det han gaar.

Urchino veed, at hans Bror giver ham Lov
 til at sige alt.

Urchino

gravitetisk og betydningsfuld.

Naadige Herre! Jeg kan ogsaa forvandle den
 til et Sværd.

Castelnuovo gaar med de øvrige; Isaura, som hele Tiden
 har betragtet Urchino med Uroelighed og Opmærksom-
 hed, vil følge. Urchino lister sig bag hende, trækker hende
 i Riolen, og viser hende en Seddel. Hun bliver staa-
 ende, tvivlsraadig.

3.

Isaura. Arlichino.

Arlichino.

Tag den, Signora!

Isaura

med udbredte Arme.

Giorillo!

Arlichino

synker for hendes Fødder, og tager Masken af.

Du kender mig? Bort med de døde Bogstaver!
Her er han levende for dine Fødder! — Du
har ikke glemt ham?

Isaura.

Ikke et Dieblif! Jeg har Dig igien! Jeg kan
neppe troe mine Dine.

Arlichino.

Du har ikke glemt den stakkels Gartnerdreng,
som din Fader hævede og atter paa den uværdigste
Maade forstødte, forjog fra sine Forældre, ud i den
vide Verden, da han opdagede — Ja! her i denne

Hauge, paa dette Sted selv var det, Du trykkede
mig til dit Bryst, da din Fader —

Zsaura.

Nævn ham ikke, nævn ikke noget af alt det,
som omgiver mig! Lad mig blot eet Dieblif være
lykkelig, førend —

Arlichino.

Dit Bryllup?

Zsaura.

Førend Døden!

Arlichino.

Zsaura! Din Mund siger, Du elsker mig, og
i Morgen —

Zsaura.

Har jeg nogen Villie? Kunde jeg nogensinde
haabe at faae Dig mere at see! I enhver eensom
Time begræd jeg din Død!

Arlichino.

Min Død? Den maatte have været Dig bes
fiendt, da maatte Du have fornummet min Skyg

ge, det er jeg vis paa: mine Tanker vare jo altid
hos Dig!

Isaura.

Som mine hos Dig! Du har vakt mig til et
nyt Liv, hvori jeg stælder af Glæde; men snart
Fiorillo! af Fortvivlelse!

Arlichino.

Du elsker mig! Al anden Frygt er borte! Hør:
lad denne Dragt ikke forstrække Dig!

Isaura.

Denne Dragt! O! Jeg har endnu kun seet
Dig!

Arlichino.

Jeg er heller ikke mere den elendige Gartnerdreng.
Jeg gik i Krigstieneste; Kierlighed gjorde Undervær-
ker, naar den fik ham, og jeg har sounget mig saa
høit op, som det er mueligt paa min Alder, uden
et bekiendt Navn. Jeg er Adjutant hos Fyrsten!
Endnu er der vel en stor, en uhyre Afstand imel-

lem os; jeg troede det ogsaa, til Du igien sagde:
Du elskede mig.

Isaura.

Og hvilken Gunst af Himlen sender Dig hid
just nu?

Arlichino.

Jeg var hos Fyrsten, da San Albano udbad
sig Tilladelse til at holde Bryllup! Jeg maatte
vide om det var efter dit Hjerte, det Koste hvad
det vilde. Jeg fik at vide, at din Fader havde bestilt
en Bande Comediantere hid for at giøre dit Bryll
up ret lystigt, jeg blev ogsaa lystig tilmode, og nu
er jeg her som Arlichino.

Isaura

kaster sig i hans Arme.

Var Du istand til at redde din Isaura?

Arlichino.

Er du saa min? Der er lang Tid til i Mor
gen Aften for Mod og Kierlighed; det er mægtige
Medhielpere! Vil Du ogsaa staae mig bi?

Isaura angst.

Et! Jeg hører Alarm! Afsted.

Arlichino.

Naar seer jeg Dig igien?

Isaura.

Stynd Dig bort! O! Jeg veed ikke!

iler ud; det er blevet mørkere.

4.

**Arlichino. Fyrsten. Kammerher-
re. En Tiener.**

Arlichino.

**Jeg bliver og vinder! Hvordan veed jeg vel
ikke endnu, men — Der kommer nogen, Stille!
Fra nu af er jeg Arlichino med Liv og Siel!**

Tager Masken paa og gaaer til Siden.

Fyrsten

i det han træder ind med Kammerh: til Tjeneren, som gaaer.

Lad Bognen holde ved Landeveien; Jeg kom-

mer strax tilbage! (gaaer frem, lavt til Kammerherren).
Nu ere vi her da; en lille Recognosering er dog
først nødvendig.

Kammerherren.

Men naadigste Herre! Jeg begriber —

Fyrsten

hurtig og lavt.

Et! Fra dette Dieblis af er jeg San Albano!
De maae sørge for, mine Folk ikke tale med et
Menneske her, og saasnart jeg er steget af, fører
De uopholdelig tilbage. I Morgen er jeg ikke vel,
taler ikke med nogen — Forstaaer De mig?

Kammerherren

heele Tiden, lavt.

Ganske! Men naadige Herre! Dette Spøg,
som De saa pludselig aabenbarede mig paa Veien
hertil —

Fyrsten.

Skal ikke forurolige Dem! Baade Generalen
og hans Søn har med Hensyn til dette Bryllup

været særdeles tilbageholdende. Jeg kan ikke nøgte mig den Fornøielse, at nærme mig den deilige Brud, som de har yttret saamegen Frygt for, jeg skulde lære at kiende.

Arlichino affides.

Deilige Brud? Lad os give Agt!

Kammerherren.

Jeg er yderst forbauset, hvadigste Herre! De vil udsætte Deres dyrebare Liv for den Fare? —

Fyrsten.

Fare! Hvor er den? Generalen har ikke des mindre meddeelt mig adskillige Smaa-Ømstændigheder. Ingen her har seet San Albano; han har desuden faaet en Ordre, som vil holde ham borte til engang i Morgen. Jeg har en heel Aften at møde mig i!

Kammerherren.

Men om jeg underdanigst turde erindre —

Fyrsten.

Ingen Ting! De veed jeg holder ikke af Er

indringer, og i al Fald, tiltroer De mig ikke Tiins-
hed nok til at drage mig ud af en Intrigue?

Kammerherren.

Upaatviblelig, men om—?

Fyrsten.

Intet men. Jeg har desuden et Paaskud, som
kan dække mit Incognito. (betynende). Ikke sandt?
Denne Castelnovo bestyrer jo Godset Belriguardo
her i Nærheden, som for en Snees Aar siden til-
faldt General Albano ved et heldigt Dødsfald.

Kammerherren.

De sætter mig i Forundring! Skulde?

Fyrsten.

Gaa got som intet; en forvirret Historie, som
jeg næsten har glemt; nok herom!

Arlichino affides.

—Jeg kan intet høre! Ihnu dristig! Jeg har jo
ogsaa min Maske!

han nærmer sig umærkeligt

Fyrsten.

Bryllupet skal vel holdes i al Stilhed; men
 hvorvel man neppe fiender mig her, kunde der dog
 komme en eller anden, og det maae jeg først erfare.
 (vender sig og bliver Arlichino vaer som staaer bag ved ham.)
 Hvem der?

Arlichino.

Hvem der? Det er mit Spørgsmaal; jeg staaer
 paa Post! Hvad bestiller I her, godt Folk?

Fyrsten

trykker sin Hat ned i Pinene.

Vi tage frisk Lust! til Kammerherren. Vent De
 mig ved Vognen! (han gaaer.) Og Du?

5.

Fyrsten. Arlichino.

Arlichino.

Jeg tager frisk Lust.

Fyrsten

gør sig Umage for ret at besee ham.

Seer jeg ret? En Arlichino!

Arlichino.

Til Tieneste!

Fyrsten.

Som jeg er saa ulykkelig at forstyrre i meget alvorlige Betragtninger?

Arlichino.

Vist ikke Signor! Arlichinos Betragtninger gaae ud paa, at giøre alle lykkelige; dog er denne Forstyrrelse nok især en Lykke for ham!

Fyrsten.

Saa?

Arlichino.

Thi den forudsætter een af to Ting.

Fyrsten.

Og det er?

Arlichino.

Enten har De en eller anden Lystighed for, og saa er Arlichino aldrig overflødig; eller ogsaa er han paa Veie til at blive Trediemand ved et ganske hemmeligt Kierligheds, Stæbne, og saa behøver De ham endnu mere!

Fyrsten,

Og hvortil, om jeg maae spørge?

Arlichino.

Til at tie; — i begge Tilfælde er det mig en
Ønske, som er Guld værd,

Fyrsten.

Maaskee! Hvem tjener Du?

Arlichino.

Alle fulde Punge.

Fyrsten.

Com Du vel allesammen forraader for den
fuldeste?

Arlichino.

En Signor! Hvor kan De med en saa inhu-
man Mistanke krænke et uskyldigt Hjerte? De kiens-
der kun lidt til Arlichinernes Slægt; de ere over-
givne, forbovne, men især troe.

Fyrsten.

Hvad Forsikring giver Du mig derfor?

Arlichino.

Mit ærlige Ansigt! See kun om De kan op-
dage et falskt Træf deri?

han træder pludselig ganske tæt hen til ham og søger ders-
ved Feilighed til at see ham ind i Ansigtet.

Fyrsten

som mærker det, søger at rive Masken af ham.

Det Udvortes bedrager; jeg vil see Dig i
Siælen!

Arlichino

i det han, for at forsvare sig, slaaer Fyrsten Hatten af hos
vedet med sin Bræ.

Signor! Min Person er mit Liv, og De be-
gaaer et Mord, som jeg maae hæbne! (Fyrsten har
grebet ham om Armen, og revet Masken af med den anden
Haand. De stirre hinanden et Dieblik i Pinene. Fyrsten viger
til Side, Arlichino bliver staaende, affides.) Fyrsten! For
en Ulykke.

Fyrsten

i det han tager sin Hat op.

Min Adjutant!

Arlichino affides.

Skulde han have kiendt mig?

Fyrsten affides.

Hvad bestiller han her? Imidlertid, — han er
i mine Hænder.

Arlichino som før.

Arlichino! Min Ven! Nu gielder det, om Du
har Genie til din Rolle!

Fyrsten.

Nu vel! (gaaer rask hen til ham.) Siig mig, min
Kiære! venter min Svigersfader nogle Fremmede
hertil?

Arlichino.

Jkke det jeg veed! (med mange Complimenter.) O!
Det er altsaa Hr. Oberst San Albano jeg har
været saa lykkelig at møde; tillad da, at jeg be-
nytter mig af det første Diebliß til at udbede mig
Deres Høivelbaarenheds Bevaagenhed; vi arme
Diæble trænge altid til de store Herrer.

Fyrsten.

Naar Du fører Dig vel op, og kan være taus
hvor det behøves.

Arlichino.

Hvilket Spørgsmaal! Det er jo den første Bes-
tingelse i en Egttemands Tjeneste. O! Jeg giet-
ter det: Deres Høivelbaarnhed! De har vist et Puds
for, og vil under en lystig Masse søge at vinde
Deres smukke, ubekiendte Bruds Hierte! For Pok-
ker! Tanken alene begejstrer mig!

Fyrsten.

Nei! Min Kiære! Jeg holder ikke af saadans-
ne Puds.

Arlichino.

Ikke det?

Fyrsten

Imidlertid skal Du dog ikke tale om, Du har
seet mig her.

Arlichino.

Seet Dem, Signor! Hvem tager De mig vel

an for? Her er jo bœlmørkt. Jeg vil spørge Dem selv; har jeg seet Dem? Hvad?

Fyrsten.

Got! Har Du opholdt Dig længe her? min Ven!

Arlichino.

En Times Tid i alt, Signor! Lystigheden i Morgen loffede mig hid, og jeg tænker at være borte igien, førend Brylluppet gaaer for sig.

Fyrsten.

Har Du ellers ingen Forretning her?

Arlichino.

Ingen, uden at være den naadigste Herres troeste Liener.

Fyrsten.

Jeg skal have Dig i Erindring. (betænkelig.) Vi sees paa Slottet; Saalænge jeg er der, udskaarer jeg Dig til min lystige Adjutant. (i det han gaaer). Har han kiendt mig eller ikke?

Arlichino eene.

Adjutant! Vidste jeg kun om han har bedre

Dine end jeg? Frisk Mod, Arlichino! Du er i det mindste i Hemmeligheden. De har altsaa ogsaa Deres Plan, naadigste Herre! Nu, nu! jeg faaer at see, om jeg ikke kan giøre Brug af den i min. Stakkels Gartnerdreng! Du har mægtige Rivaler!

(løber ud.)

6.

En oplyst Sal paa Slottet.

Isaura

allene, gaaer fra Vinduet.

Stiernerne blinke igien saa mildt til mig, thi min Kierlighed er uden for! Og dog — O! Gios rillo! opdagede min Fader Dig, vare vi uden Redning fortabte! Det gyselige Dieblif staaer endr nu for mig, da Du laae for min Faders Fodder, da han — Nei! Jeg kan ikke tænke derpaa! Han troer, jeg har glemt det; jeg gjorde mig ogsaa Umage derfor; jeg visnede langsomt, som en Soel-blomst paa en taaget Dag, men min Soel er vendt tilbage, og med den — Et! — En Bogn! (gaaer til Vinduet.) Det er dem; et ungt Menneske stiger

ud; — min Fader omfavner ham! Ja! omfavn ham
 Kun, om han var smuk som Apol, jeg skal dog ha-
 de ham! De komme; (gaaer til Speilet) han skal
 ikke see min Bedrøvelse, han skal ikke have den
 Triumph, at have fostet mig en eeneste Laare.
 Mod, List, Kierlighed og Fiorillo! Det er fire
 Kæmper, og een i det mindste ikke ganske enfold-
 dig Pige! (hun drager sig til Siden).

7.

Isaura. Fyrsten. Castelnovo.

Signora Olivia.

Castelnovo.

Velkommen endnu engang paa mit Slot, Oberst!
 (seer sig om). See her! Lad mig skynde mig, at fore-
 stille Dem en lille Pige, som har forlovet, at ansee
 sine Forældres Søn for sin Broder. (han forestiller
 hende).

Fyrsten affides.

Hun er deilig. (taber sig i hendes Beskuelse, kysser
 hendes Haand, høit). Signora! Dette Dieblif er det

lykkeligste i mit Liv, dersom Deres Dine med Tilfredshed læser den Henrykkelse, som brænder i mine!

Isaura.

Signor! Den Mand mine Forældre kalde Deres Søn, maae en Datter —

Signora Olivia.

Modtage med Kierlighed! Jeg skal hielpe Dig Isaura!

Isaura.

Min Moder! Det er ikke mine Ord.

Fyrsten.

Hvordan Signora!

Castelnuovo.

Ei! Oberst! forlanger De alt en Tilstaaelse i det første Dieblikt af Deres Bekiendtskab. Vi kun, der er langt endnu til i Morgen, og inden den Tid skal vi give Dem al den Leilighed, De kan ønske Dem, til at vinde hendes Fortroelighed.

Fyrsten afsides.

Jeg takker.

Castelnuovo.

Men, Oberst! i min Glæde over at see Dem,
forglemmer jeg jo reent min gamle Ven; han skulde
de jo komme med Dem!

Fyrsten sagte.

Ja saa! (hejt.) Ja vist! Det skulde han, men
han er —

Signora Olivia.

Dog ikke blevet syg?

Fyrsten.

O! Nei! Langt fra! men — lidt svagelig;
Aftenlusten, desuden en Indbydelse fra Fyrsten til
at spise hos ham i Aften; men i Morgen tidlig
vil han sikkert —

Castelnuovo.

Der kender jeg ham igien! Et naadigt Emil
ovenfra er det Soelstin, som meest opvarmer ham;
og dog var mit Forslag ham ikke med!

Fyrsten.

Deres Forslag?

Signora Olivia.

Ja! San Albano! veed De, jeg er rigtig lidt
fortrydelig paa Dem.

Fyrsten.

Paa mig Signora?

Signora Olivia.

Jo! Eiden Hændelsen dog engang havde bragt
vor naadigste Fyrste i denne Egn med sin Leir,
saa ønskede min Gemal og jeg, at forherlige Festen
med hans Nærværelse; det vilde have givet den
mere Glæde, og kunde bragt Dem væsentlig Nytte;
men De foretrak heller Ensomhed og Stillehed.

Castelnuovo.

Ja! Og lagde til: Fyrsten var en saa stor El-
sker af, at deeltage i Bryllupper, at De derfor
ikke gierne saae ham ved Deres.

Fyrsten.

J Sandhed! i Grunden kun et Spøg! (affides)

Herligt! Nu har jeg Vaaben i Overflødighed.

Signora Olivia.

Over dette Spøg kommer her nu dog ingen;
og det vilde have blevet en Fest! —

Fyrsten.

Giv Dem tilfreds Signora! Maaſtee kan han
komme endnu.

Signora Olivia.

Meener De?

Fyrsten.

Man kan ikke vide det! Han er overalt, og
snarest der, hvor man mindst venter ham.

Castelnuovo.

som er gaaet til Vinduet.

Hvis jeg skimter ret! Ja, i Sandhed! en Bogn
med Fakler. Jeg vil vædde San Albano, det er
Deres Fader, som kommer alligevel. Jeg vil dog
see ud. (gaaer).

Signora Olivia.

Og De skal see, han har maaſtee dog ladet et
Ord falde til Fyrsten! Hvor jeg skal takke ham!
Jeg vil ogsaa see. (gaaer.)

8.

Fyrsten. Isaura.

Fyrsten

holder Isaura tilbage, som vil følge sine Forældre.

Bliv Signora! Lad vore Forældre modtage hinanden; det er mig vigtigere, at forsikre Dem om min Hengivenhed! (trykker hendes Haand til sit Bryst). Hvor lykkelig vilde jeg være, dersom den Ild, som brænder her, ogsaa maatte meddele sig Deres Væsen, og (slaaer sin Arm omkring hende) et Kys af disse himmelske Læber forsøge at føle den!

Isaura

snør sig ud af hans Arme.

Signor! Det Forhold vore Forældre har sat os i, uden at spørge os derom, berettiger Dem ikke til at glemme den Agtelse, De skylder mig personlig.

Fyrsten smilende.

Jeg taler til min Brud.

Isaura.

Til Deres Brud! Jeg beundrer den blinde Ærbødighed, De bærer for vore Forældres Villie, Sig

nor! De synes ganske derover at forglemme, at jeg maaskee ogsaa kunde have een.

Fyrsten.

Og hvilken, uden at give efter for Kierligheds
Bønner? Det er ikke af Deres Forældre, jeg vil
modtage Deres Haand; det er Kierlighed, som maae
aabne mig Deres Indest, Deres Hierte og disse
søde Arme!

Isaura.

Det lader, som De er meget vis paa Deres
Sag?

Fyrsten.

Evil allene gjør ulykkeelig, Signora! Og er
den Mand Dem ikke fiærere, som har Mod til at
erobre Deres Kierlighed, end den Frygtsomme, der
grunder alt sit Haab paa fremmed Myndighed?

Isaura.

Jeg veed dog ikke Signor, om jeg ikke fore-
trak den, som stolede derpaa, for Een, som holder
min Erobring for et Dieblisks Værk.

Fyrsten hæftig.

J Sandhed Signora! De taler i en Tone —
(fatter sig) Nu vel da, jeg er Deres Brudgom, (ærs
bedig.) som beder om Deres Hierte af bare sønlig
Ændighed, (hurtig i det han knytter hende) og som omfavner
Dem, allene fordi vore Forældre har befaleet det!

Isaura slider sig løs.

Signor! De er utaalelig!

Fyrsten.

Signora! De er deilig! Indtagende i alle Deres
smaae Luner! De har overbundet min Stolthed
i dette eene Øns, forvandlet min Driftighed til
endmøge Sukke, og her knæler Deres Eløve, for
at fornemme Deres Villie, (knæler, hurtig og med Latter)
thi, i Sandhed! han kan ikke blive flog paa den.

Isaura.

Min Villie? At forlade Dem, Signor! Jeg
flyer; men erindre Dem, fordi De kom og saae, har
De derfor endnu ikke bundet. (løber ud.)

Fyrsten seer efter hende.

Ikke bundet? Signora! Hvilket himmelsk Knipst

Smil! O hvor sødt at opløse det i yndmyg Hengivenhed! Mit Incognito lover mig megen Moerskab. Et! — de komme; om jeg til des større Sikkerhed gik tilside! (Springer ind i Cabinettet).

9.

Castelnuovo. Signora Olivia. General Albano.

Generalen.

Naa endelig er jeg da her! Puh! Men I veed ikke hvad det har kostet mig; ja, det er en Plage det Hofliv! I ere lykkelige — Puh! Jeg maae sætte mig; min Sigt og Trapperne, de gjør mig ligesaameget af det, som Tyrsten! ha, ha, ha, ha.

Signora Olivia.

Jeg er ret stolt af, at De har foretrukket Deres gamle Venner for en glimrende Coupee hos vor naadigste Herre!

Generalen.

Imellem os sagt, i Dag maatte vor naadigste

Herre gierne være Fanden i Bold! Jeg maae giøre alting! Er jeg en Dag ikke tilstæde, ingen Resolutioner — Puh! Det vil koste mig Livet! men han føler det ogsaa, det maae jeg sige: Hvergang han nævnes i Tidenderne staaer mit Navn ikke langt derfra; jeg kan ikke sige andet!

Castelnuovo (affides.)

Endnu den Gamle.

Signora Olivia.

Jh General! Hvorfor ønske vor gode Fyrste saa ilde?

Generalen.

Jeg har ærgret mig, Puh! Jeg har ærgret mig! Men see til, den Spas gjør han mig ikke tiere! Jeg har ogsaa læst ham sin Text, den unge Herre, og Respekt har han for mig, jeg kan ikke sige andet!

Signora Olivia.

Hvem?

Generalen.

Jh hvem? Fyrsten mener jeg. J har ogsaa

Uarsag, til at være fortredne; har han ikke stilt mig ved den Fornøielse at forestille Jer Brudgommen i Aften.

Castelnuovo.

San Albano?

Generalen.

Hvem ellers? Tænk: Alting var i Beredskab, Permissionen givet, Kofferterne pakkede, saa kommer der mig pludselig en Ordre, at han uopholdelig skal bivaane et criminelt Forhør over en Slynge, som skal hænges i Morgen! Hvad kunde det skade om den Udsel havde levet et Par Dage længer!

Signora Olivia.

Men fiære General! Det glæder mig —

Generalen.

At Lyben saameget des senere kommer i Helvede? Jeg i Dieblisset hen i Tyrstens Qvarteer; Naadigste Herre, sagde jeg, imellem os sagt, jeg er en gammel Soldat; Deres Hr. Fader, høilovlig Thuskommelse beærede mig med sin Fortroelighed, imellem os sagt! Det var en Mand, der vidste hvad

han gjorde, og behandlede sine Officerer med Uagtelse; kort sagt, jeg sagde ham Sandheden!

Signora Olivia.

Og den gode Fyrste var saa naadig at give efter? Hvor jeg skylder ham Tak!

Generalen.

Ja! Det gjorde han Signora! Det gjorde han, jeg kan ikke sige andet; han vilde selv have bivaaset Forhøret; men jeg tog ikke derimod. Nei! Naadigste Herre! sagde jeg, en Ordre er en Ordre! Lad kun min Søn opfylde sin Pligt; Han kan nok opsætte sin Fornøielse til i Morgen, forstaaer De, det var til Fyrsten!

Signora Olivia.

Til Fyrsten?

Generalen.

Ja ja! De skulde bare kende ham, ikke en Time har han ledig, uden at der jo gaaer ham en Kierligheds Historie om i Hovedet, jeg kunde fortælle Dem hundrede! Thi med alt det jeg er til

Nars, har han dog Fortroelighed til mig, jeg kan ikke sige andet!

Castelnovo.

Da glæder det mig at kunne sige Dem: Tyrsten har dog forandret sine Tanker, Deres Søn er alt kommen.

Signora Olivia.

Og har indtaget mig ved første Biefast.

Generalen.

Hvad for noget? Min Søn? Det er ikke mueligt!

Signora Olivia.

Som vi sige Dem; Vi forlod ham hos vor Datter.

Castelnovo.

De maae være gaaet ned i Haugen! Det glæder mig, Obersten saasnart gjør sig huusbandt!

Generalen.

Jo! Jo! bje kun! Men det kan jeg ikke begribe; Tyrsten er ikke at spøge med, naar det angaaer Tienesten, jeg kan ikke sige andet! Naan!

Han faaer see, hvordan han kommer ud af det;
han veed nok hvad han gjør! (opremt). Nu ja!
Gaa skal vi da have en glad Aften.

Signora Olivia.

Der er han.

IO.

Castelnuovo. Signora Olivia. Ge-
neralen. Fyrsten.

Fyrsten

i Uniform, gaaer hen mod Generalen.

Velkommen kære Fader!

Generalen.

San Albano! — Hvad — hvad seer jeg! Naad —

Fyrsten hurtig.

Lad min pludselige Ankomst ikke forærde Dem;
jeg er vis paa, et Par Ord vil ende Deres Forun-
dring. (til de andre) De tilgiver, det er Tienestefager.
(hemmelig til Generalen, som han gaaer til Side med)
De fiender mig? General!

Generalen

sagte og ærbødigt.

Ja naadigste —

Fyrsten.

God! Jeg raader Dem altsaa for Deres og Deres Søns Bedste, at De fortsætter dette Spøg indtil jeg behager, at ende det. Det kommer an paa Dem selv, om vi skal vedblive at være Venner! (høit) Jeg haaber altsaa, min Fader! det jeg har meddeelt Dem, vil sætte mig ud af al Forlegenhed.

Generalen

høit, næsten forstenet.

Upaatvibelig! Jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo.

Saa er det vel! Og nu ikke et Ord mere om Tjenestesager i Aften. Men for Pokker, Oberst! Hvor har De gjort af Deres Brud?

Fyrsten.

Hun forlod mig, kort førend De traadde ind.

Q

Castelnuovo.

Th! Hun maae slet ikke forlade Dem! Nu
maa De see, De faaer hende til at glemme alt
andet, uden Dem!

giver en Tiener Ordre.

Fyrsten

Det gior jeg mig ogsaa al Umage for, Mars
chese!

Generalen

affides med et Suk.

Ja! det troer jeg nok!

Signora Olivia.

Deres Søn gav os et Haab! Han fortalte
mig, De skulde spise hos Fyrsten i Aften, og jeg
tænkte —

Generalen.

Jeg? Signora!

Fyrsten.

Mig synes dog, min Fader! jeg havde megen
Grund til at formode det.

Generalen.

Ja! sandt nok!

Signora Olivia.

Da jeg haabede virkelig, det skulde bragt os
den Lykke, at see ham i Morgen, uagtet —

Castelnuovo.

Uagtet? Signora! Ja saadan er alle Gruentime-
merne! over den Forsængelighed, at see Fyrsten i
dit Huus, glemmer Du Din Datters Ære og Rygte,
samt de Efterstræbelser Du kunde udsætte hende for;
thi siden Generalen siger det samme som hans
Søn —

Generalen

hurtig og forskrækket.

Jeg vil ikke haabe, jeg eller min Søn har nyt-
tret noget Ord, der kunde fornærme den Respekt —

han tørrer Sveden af sig.

Fyrsten.

Her er vi jo entre nous, min Fader! Hvorfor
da ikke være aabenhjertet?

II.

Fyrsten. Generalen. Signora Olivia.
Castelnuovo. Isaura.

— Isaura.

De har befalet, min Fader! —

Castelnuovo.

Jeg vil forestille Dig for din Svigerfader!
General! Omfavn Deres Datter, fra nu af opgis
ver jeg mine Rettigheder.

Generalen

i det han omfavner hende.

I Sandhed! Det glæder mig at see Dem —

Puh! De overgaaer min Forventning, (Kotter sukken
de til Fyrsten) og jeg tvivler ikke paa, De jo vil
giøre min Son, eller rettere enhver Cavalier, lykkelig.

Castelnuovo.

Men hvad feiler Dem? General! De er jo gans
ke forandret! For strømmede Ordene fra Deres
Læber og nu et Kort: i Sandhed; sandt nok;
det glæder mig; befinder De Dem ikke vel?

Generalen.

Aa jo, ypperlig! Men min Glæde er taus!
Jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo.

Naa, naa! De skal vel faae Munden paa
Gang! Lad os sætte os. Det er længe siden vi
havde en ret fortroelig Samtale. See her! Brud
og Brudgom skal sidde sammen. Jeg skal nok
faae dem bekiendte! Er det ikke ret? General!

(De sætte sig).

Generalen.

Aa jo vist! Det er ypperligt:

Fyrsten

affides til Isaura, i, det de sidde dem ned.

Maae jeg da stedse være Deres Fader mere
tafnemmelig end Dem Signora? (høit) men for at
komme tilbage til hvad vi talte om, min Fader
har da ogsaa bemærket Fyrstens smaae Svagheder.

Generalen.

Gud bevares! Jeg —

Castelnuovo.

Jh Snak! Han veed hundrede Historier, har han sagt. De skal ud med dem, General!

Signora Olivia.

Aa ja! Det vil vist være meget moersomt.

Generalen

i den høieste Forvirring.

Jeg beder om Forladelse, Signora! Det var kun et Spøg, et Indfald!—

Signora Olivia.

Jo mæn Signor! De sagde jo tydelig nok, at Fyrsten ofte beærede Dem med den Slags Fortroelighed.

Castelnuovo.

Overalt synes mig, General! De har fattet et Had til alle fyrstelige Kierligheds- Intriguer, siden den sidste, De var impliceert i; De seer jeg kan huske!

Generalen.

Jeg? Marchese! (Kotter med Forvirring til Fyrsten.)

Castelnuovo.

Ja! Den smukke Grevinde Belriguardo! Nu, nu! foiede Lykken just ikke Deres Kierlighed, saa skaffede den Dem dog et artigt Gods.

Generalen.

Ja! som den salige Grevindes nærmeste Paa-
rørende—

Signora Olivia,

Og som den afdøde Fyrstes Fortroelige.
General! Det er ikke venstabeligt, at De ikke er
meer aabenhjertet fordi vi Gruentimmer ere tilstæde!
Troer De da, Castelnuovo har dulgt for mig, at
den smukke Grevinde døde i Barselseng med en
Søn af høi Byrd, som blev betroet Deres For-
mynderskab.

Castelnuovo.

Fred med begges Aske! I Sandhed, General!
vi skyldte hans Minde et Glas Viin; thi det er
dog dette Barns Død, der i Følge den salige Fyr-
stes egenhændige Document gjorde Dem til Arving
af Belrignano, og først bragte os paa den Idee

ved Brylluppet i Morgen, at giøre vore Guds til
een Besiddelse.

Fyrsten

affides, medens de Gamle drikke.

Herligt! Skulde Hændelsen hjælpe mig til en
Opdagelse, som min Vetsindighed saalænge har for-
sømt? (høit) Rygtet kan dog ingen lade i Ro: der
gives dem, der paastaar, at dette Barn lever end-
nu; det skal endogsaa være forebragt Fyrsten!

Generalen.

Jeg vil ikke formode, vor naadigste Herre kun-
de troe en saadan Beskyldning! thi — sandt nok —

Castelnuovo.

Vist ikke, General! Troer De, vor naadigste
Fyrste hører efter slige Rygter?

Fyrsten smilende.

Det har ingen Nød! Desuden siden De har
den Lykke, at være Fyrstens Fortroelige i Kierlig-

hedsfager, saa kan De vel let spille Deres Rolle
saaledes, at han glemmer alt andet.

Generalen.

Ja! I Sandhed! Min Fyrstes Fortroelighed
er mig dyrebart! (sagte). Gid Ganden havde ham
og dem allesammen! jeg kan ikke sige andet.

12.

De Forrige. Arlichino. Tienere.

Arlichino

Kynder Tienerne tilside, som ere traadde ind forend ham.

Plads Karle! Hvor Glæden og Enstigheden
residerer er Arlichino Ceremoniemester. Deres Naas-
der! Der er anrettet.

Castelnuovo.

Herligt! Nu General! maae alle Griller for-
svinde! Et glad Maaltid, god Viin haaber jeg, en
rolig Søvn, saa vaagne vi alle med forfrisket Sind
til endnu større Glæde i Morgen! Kom nu! Brud
og Brudgom gaae sammen.

I s a u r a

hemmelig til Arlichino.

Bed Lysthuset i Morgen tidlig!

F y r s t e n

til Arlichino paa den anden Side, i det han byder hende sin Arm.

Arlichino! I Morgen tidlig, hvor vi talte sammen før.

G e n e r a l e n affides.

Jo! det vil blive et glad Maaltid! Lever jeg til i Morgen vil jeg blive en gammel Mand! Min Søn, maae have Underretning, om jeg benyttede mig af den første den bedste?

C a s t e l n u o v o .

Naa General! Alt i Tanker? Signora venter.

G e n e r a l e n .

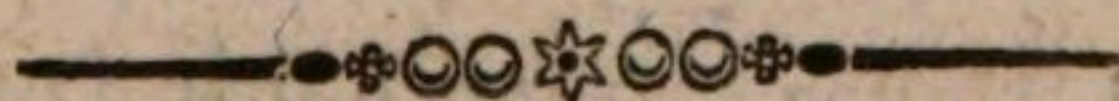
Om Forladelse! (til Arlichino i det han gaaer ham forbi) I Morgen tidlig i Haugen! (byder hende sin Arm)
Deres Naade!

C a s t e l n u o v o .

Gaae kun; jeg slutter Troppe! (de gaae).

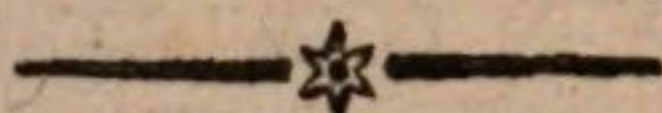
Arlichino.

Tre Stæbner paa engang og paa eet Sted!
 Hvordan vil du slippe fra det? min Ven! Ihnu!
 Er det første mig gunstigt, de andre skal jeg nok
 blive færdig med! løber ud.

Andet Optog.

Haugen mod Jernporten. Det er Morgen.

I.

Arlichino

eene, med Masken i Haanden.

Solen er alt høit paa Himlen, og endnu maae jeg vente. O! Isaura! Hvor bliver Du af? Skulde Du virkelig kunne sove paa en saadan Morgen? Dog muligt Tyrsten? — Nu hvad han egentlig har i Sinde, komme vi vel efter, og Generalen, som ogsaa vil tale med mig! — Jeg begynder at finde Behag i min dobbelte Person! (seer ud) Skynd Dem mine Herrer! Tiden begynder at blive mig lang, og jeg maae ogsaa tænke paa mig selv! Men hvordan? — om jeg ved min Faders Hielp? Nei! Det duer ikke! Jeg har slet ingen Lyst til at opdage mig for ham, og det har altid været mig tungt at tænke paa, jeg er hans Søn. Et! —

der kommer nogen ! O ! Dersom det var hende ! — For
 Satan, Nei ! Min flodsede Broder ! (tager Masken paa).

2.

Urchino. Mascherillo.

Mascherillo.

Naa ! Det var vel jeg fandt ham, Mossio
 Urchino ! Jeg har gaaet og streget paa ham
 som et Uesl ; Det er Under, han ikke har hørt mig.

Urchino.

Det kommer sig af, jeg ikke hører efter Uesls
 strig ; hvad vil han mig ellers ?

Mascherillo.

Hvem siger han han til. Jeg er et skikkeligt
 ungt Menneske, der studerer Gartnerkunsten, den
 ædleste af alle Professioner, som føder sin Mand
 siger min Fader, og han er kun en Nar !

Urchino

affides, uden at have hørt paa ham.

See kun til om jeg faaer ham af Stedet ;

(hejt) Hvad vil han mig da ?

Mascherillo.

Jeg er ingen Han, siger jeg ham; det kan han selv være, saadan en beklagelsesværdig Skabning, som intet nyttigt foretager sig, og ikke duer til at være Borger i Staten.

Arlichino

tager ham haandfast i Armen.

Sludre ikke, og sig mig hvad han vil.

Mascherillo.

Au, au! Tag ikke saa haardt! (grædende)

Jeg er ikke opdragen til saadan gemeen Haandgemæng! Vær dog ikke saa hidsig; man skal jo dog føre en fornuftig Disturs. Seer han Hr. Arlichino! Det er ikke andet end en Lap Papir, som den unge Signoras Kammerpige flyede mig til ham, og bad mig sige, at paa de Melodier, der staae, vilde hun helst høre ham synge sine Vers i Aften.

Arlichino.

Mine Vers! Lad see. (tager den og læser) No.

1. Alt ved Solens første Straale—No. 2. Sienden

ved sit Vindue speider. Ah! — No. 3. Naar skal
jeg min Elſkte ſkue? No. 4. Red mig! Red mig!
Jeg er din!

Mascherillo.

De Canzoner kiender jeg ſlet ikke; de maae
ikke være af nogen af vore bekiendte Digtere!

Arlichino.

Jeg kiender dem desbedre! Hils den unge Sig-
nora! Siig hende — (affides) Om jeg kunde give
hende et Binf? lidt mildt kan hun jo ſagtens ſee
til vor naadigſte Herre, for at giøre alle ret trygge!
Hør lille Mascherill! vil han bringe den unge Sig-
nora en Bouket fra mig?

Mascherillo.

Fra ham! (affides) Jo mæn! Det havde jeg ſaa
mæn ſelv haft i Ginde, dersom det bare var fals
det mig ind.

Arlichino.

Fra mig! og ſiig hende tillige, at Melodierne
ere uforlignelige, men jeg formoder ikke, de ſkal
overſtige mine Kræfter. (ſeer Generalen komme) Gaae

nu kun lidt afveien saalænge. Seer han ikke den naadige Herre? Han vil tale med mig! Vær vis paa min Ven, naar vi to komme i fornemt Selskab, maae den ædlest af alle Professioner vige for Narren.

Mascherillo

til Arlichino, i det han med mange Complimenter lister sig forbi Generalen.

Gik ikke det! der gives dog adskillige, der holder af fornuftige Samtaler, og hos dem har jeg Fortrinet. (gaaer).

3.

Arlichino. Generalen.

Arlichino.

nærmer sig ham, med en Compliment.

Deres Excellence! Jeg har alt længe været ude af Søvnens Arme.

Generalen.

Jeg saamen ogsaa, min Kiære! jeg kan ikke sige andet; jeg har ikke haat et Øie luffet den hele Nat. Hør, kan Du giøre mig en Tieneste?

Arlichino.

Saa mange De befaler!

Generalen.

En Bagatel! Jeg har just ingen af mine Folk ved Haanden, og huffer jeg ret, løber Landeveien her tæt forbi Porten!

Arlichino.

Ganske rigtig!

Generalen.

Ud paa Morgenens vil der komme en ung Herre forbi i en Equipage; vil Du paatage Dig, at mælde ham at General Albano ønsker at tale med ham her; forstaaer Du?

Arlichino.

Til Punkt og Prikke; jeg fører ham her ind til Dem og holder imidlertid Vagt.

Generalen.

Vagt? Hvorfor?

Arlichino fluffig.

Uh! Jeg troede Deres Høivelbaarenhed nodig

P

vilde overrumple, for Exempel af Deres Hr. Søn
fra i Gaar.

Generalen.

Min Søn fra i Gaar! Hm! Det er en forun-
derlig Tale, jeg kan ikke sige andet.

Arlichino.

Ja! her foregaaer mange forunderlige Ting,
Deres Excellence!

Generalen.

Hvem er Du, min Kære? Lad mig see dit
Ansigt!

Arlichino.

Om Forladelse! Jeg og mine Lige ere helst inc-
ognito! (hemmelighedsfuld) Derfor see og høre vi
ogsaa alt, og dersom Deres Excellence har Mangel
paa troe Tienere og Oversflødighed paa Guld, saa
er min Lunge Steen og min Haand Jern! (høit)
Deres Excellence! Jeg iler at opfylde Deres Befal-
ling. (affides, i det han løber ud.) Nu til Fyrsten!
Mascherill kan imidlertid passe paa, (raaber) Hei
Mascherillo!

Generalen seer efter ham.

Vie dog! Hm! Hm! Skulde han vide? — disse Karle har deres Næse allevegne! Jeg er ganske ør i Hovedet. Den fordømte Castelnovo med sit Belriguardo! Jeg maae have fat paa den gamle Gartner, som jeg af en taabelig Medynk med Barnets Liv, betroede det til; jeg finder ham vel etsteds her omkring! Skulde denne Hemmelighed, som jeg troede saa vel bevaret, nu endelig — og saa den Helvedes, Gud forlade mig min Synd! den naadige Fyrste! — Ak! det er en tung Skæbne paa eens gamle Alder, jeg kan ikke sige andet!

(gaaer.)

4.

Giapo

Kommer listende ind fra den anden Side, seer sig om, med lav Stemme.

Min Søn Mascherillo sagde mig, at hans Excellence var i en dyb Samtale med Narren paa dette Sted; men jeg seer ham ikke. Ak! det baas

de letter og betynger mit stakkels ærlige Hierte! For Gud! det er et tungt Skridt for en dydig Mand at tilstaae — Ihnu, Ciapo! brug din Fornuft! Jeg er jo dog i Grunden en ærlig Mand; thi hvad vil det sige, at jeg i nogle usle Aar læn- gere har hævet de 50 Dukater, som aarlig tilkom mig, saalænge Drengen var under min Varetægt. Sy Ciapo! Hvor kan en saa ubetydelig lav Ting, som Penge, ligge Dig paa Samvittigheden. Selvs- opholdelsen er den første Pligt; dernæst Kierlighed til sine Børn! Jeg har dog den Trøst, at min Mascherill har lært noget i denne Verden, og naar jeg engang lægger mit Hoved til Hvile, saa har jeg efterladt ham den bedste Arvepart: en god Opdragelse og en dydig Lænkemaade! Thi hvad den anden angaaer — ah! Der faaer jeg en stor, en gavnlig Tanke! Jeg har ikke talt med hans Excellence i al den Tid, og han, som vil have sin Hemmelighed bevaret, spørger ingen, og naar saa en Lastesuld, af falsk Undseelse for denne Verden, er istand til at fornægte sit eget Ried og Blod, hvore-

for kan da ikke jeg, som har en naturlig og dydig
 Kierlighed for mit Riød og Blod, hæve det til den
 Ære, som var det Barn besticæret, som nu er Sans
 den i Vold.

5.

Ciapo. Generalen.

Generalen

kommer ind i dybe Tanker.

Jeg seer ham ingensteds! (bliver ham vaer) Ah!
 der staaer han jo for mig, som en Aand! (nærmer
 sig til ham).

Ciapo uden at see ham.

Det er paa den anden Side endogsaa min
 Pligt; thi sæt engang hans Excellence tog sig dets
 te Tab nær, saa vilde det sticere mig i mit Hjer-
 te —

Generalen

staaer ham paa Skulderen.

Nu! Kiender han mig igien? Gamle!

Ciapo farer op.

Oh! Deres Excellence! (affides) Hvad sagde han? Nu gielder det at spidse Dreene!

Generalen.

Jeg har længe seet efter ham her omkring.

Ciapo affides.

Han taler forbandet sagte, imidlertid forstaaer jeg ham dog ret godt; han har længtes efter at see ham! Vidste jeg ikke nok, han vilde strax tale om Drengen! (hoit) Ak! Det glæder mig, Deres Excellence!

Generalen

tager hans Haand, fortroeligt.

For at spørge ham, om han ogsaa har holdt sit Ord?

Ciapo affides.

Om han er bleven stor? Hvor han trykker min Haand! Ja, ja! det er Kierlighed! Havde jeg nu ikke min Mascherill vilde han sørge sig ihjel! (hoit) Ja! Det forstaaer sig — ja —

Generalen.

Han er forlegen, jeg kan ikke sige andet. (høit)
Han har dog ikke glemt, at han kun ved at tie
kan gjøre sin Lykke?

Ciapo.

Gud være lovet Deres Excellence! Nu kender
jeg igien Deres ædle Hierte! Gud være lovet, at
De nu endelig finder det paa Liden at gjøre hans
Lytte!

Generalen forbauset.

Hvad! Hvem mener han?

Ciapo.

Oh! Javist lever han! Det er ret et elskværdigt
ungt Menneſke! (affides). Nu ſkal jeg dog ſige
ham lidt Sandhed. (høit) Alt fra ſin Barndom af,
har der været noget udmærket ved ham! Ja, vor
naadige Marchese har ſelv ladet ham opdrage paa
Slottet, og gjort ham til den unge Signoras Lege-
broder! ja, nu er den Tid forbi; (affides.) thi
hvordan det faldt ud, var det Synd at ſaare
hans Hierte med.

Generalen.

Hvad hører jeg, paa Slottet? Ja saa er det intet Under, om jeg er forraadt! (ude af sig selv.) Havde jeg ikke befaleet ham saa tit? —

Ciapo.

Hvad befaler? Skal jeg falde ham hid? Er det mueligt? paa Diebliffet! (affides) Nu er jeg i en deilig Knibe, Mascherill veed ikke et Ord.

Generalen som før.

Er han gal? eller Gud forlade mig min Synd, jeg kan ikke sige andet, er han død? (raaber) Siig mig: er han død?

Ciapo affides.

Hvad det er for et Spørgsmaal! (høit) Nei langt fra, Deres Excellence! Han har herlige Naturgaver og et ypperligt Hjerter; hverken sløv paa Legeme eller Siel. De vil ret have Deres Glæde af, at see den unge Herre.

Generalen.

Jeg troer, jeg gaaer fra Forstanden, jeg kan

ikke sige andet. (Skriger ham i Øret.) Gik mig, kan han da ikke forstaae en Løddel?

Ciapo (affides)

Der har vi det! (høit) Jeg? Gud bevare mig! Deres Excellence! Jeg behandlet ham, som en Bøddel? Nei! Derfor er min Samvittighed reen som Sneen! men den man elsker tugter man; han har især lært Gartnerprofessionen; men han har Anlæg til noget større! Og jeg har aldrig tilladt ham at give sig af med andre gemene Børn! Han føler sig saamæn ogsaa selv, kan tage Deel i alle anseende og fornustige Diskurser og har ret noget fornemt i sit Væsen! (affides) Nu har jeg malt ham min Mascherill til Punkt og Prikke.

Generalen.

Fordømte Uforsigtighed! Jeg kan ikke sige andet; det er min egen Skyld! Hør: (Skriger ham i Øret) veed han, Du ikke er hans Fader?

Ciapo.

Ja, det har jeg altid troet, at De var hans Fader; men jeg har ikke ladet ham mærke det.

mindste! Jeg har kun sagt: vær dydig, min Søn!
 saa kan der blive noget stort af Dig! Du er maas-
 ske af høiere Fødsel end Du troer, har jeg sagt,
 og —

Generalen.

Fordømt! Saa er alting ude! (Skriger som før)
 Havde jeg ikke befalt Dig, at tie, Du Hund?

Ciapo.

Ja! jeg kan gierne tie endnu en Stund! Det
 skal blive en Hemmelighed, saa længe De behager;
 jeg skal ganske uformærkt vise Dem den unge naa-
 dige Herre ved Festen i Aften! Oh! De vil ret ha-
 ve deres Glæde af at see ham, og jeg haaber
 Deres Excellence betænker mig —

Generalen.

Ja jer begge, med jeres Død!

Ciapo.

Ja, jeg veed nok, det har ingen Nød! (Affides i
 det han gaaer) Nu er det gjort, jeg har sørget for
 mit Barns Lykke. Jeg har opfyldt min Pligt!

gaaer.

Generalen

See ham! Jo, en deilig Glæde! jeg kan ikke sige andet! Hvi lod jeg ham blive saa nær Belriguardo? hvi lod jeg den Orm leve? Det er ret en fierlingagtig Samvittighed man har, naar man er ung! Men det er tidsnok endnu, haaber jeg, tidsnok!

6.

Generalen. Arlichino.

Arlichino

med en Bouket i Haanden.

Deres Excellence! Her er et Brev, som (læst) Oberst San Albano her paa Slottet, i dette Øie blik leverede mig til sin Hr. Fader!

Generalen.

Se mig det! Har Du glemt Din Forretning?

Arlichino.

Langt fra, Deres Excellence! men man maae ogsaa bruge de subordinerede Hoveder! jeg har bedet en dum Gartnerdreng passe paa, og —

Generalen.

Hør nu Arlichino, eller hvad Du hedder —

Arlichino.

Arlichino, Deres Excellence! for den indskrænkede Mængde; men for enhver, som nyder Forbovenhed, List og Mod, er jeg ingen Person, kun en Gierning uden Navn!

Generalen løb.

Ogsaa en blodig Gierning?

Arlichino.

Som det kan falde sig! (affides) Skulde det gielde Tyrsten? Ihnu! Saa bliver jeg hans Genius!

Generalen

efter et Diebligs Betænkning.

Er Du noie bekiendt i denne Egn?

Arlichino.

Saa temmelig!

Generalen.

Og har en spids Dolk?

Arlichino.

Kommer an paa min Formue! Paa de spidseste Dolke er Skæftet af Guld!

Generalen.

Kiender Du den gamle Gartner Ciapo?

Arlichino sagte.

Om jeg Kiender ham? (høit) Jo!

Generalen.

Han har en Søn!

Arlichino.

Lager jeg ikke Feil har han to! (sagte) Nu skal man see, jeg gjør en Opdagelse!

Generalen.

Den jeg meener er omtrent tre og tyve Aar!

Arlichino sagte.

Det er mig! (høit) Vel!

Generalen.

Et velopdraget ungt Menneske, der skal føre fornuftige Diskurser, siger Faderen!

Arlichino.

Det er Mascherillo!

Generalen.

Opdraget i sin Opvæxt paa Slottet under
Marchesens Dine!

Arlichino sagte.

Det er mig!

Generalen.

Og har lagt sig efter Gartnerprofessionen.

Arlichino.

Det er Macherillo.

Generalen fortredelig.

Det Menneſte er iſtand til at ſpille mig et
ſlemmt Puds. Det er mig alſaa om at giøre, at
han jo ſor jo hellere bliver hindret derfra.

Arlichino ſagte.

Hvilken af os?

Generalen.

Og dertil vælger jeg Dig!

Arlichino

ſagte med latter.

Mig! (hoit) Megen Ære!

Generalen

tager en Pung frem.

See her! 50 Ducater til en spids Dolk! Naar
den er brugt, det dobbelte til den Haand, som har
styret den.

Arlichino tager den.

De ere saa got som fortiente! Men tillad
mig at giøre et Par Spørgsmaal, for ikke at ta-
ge Feil!

Generalen.

Spørg kun!

Arlichino.

Thi han har, som sagt, to Sønner, og for
den ene vilde det dog giøre mig lidt ondt.

Generalen.

Jeg kiender kun een!

Arlichino assides.

Nu gielder det at snøe sig! (høit) Er det altsaa
ham, som Marchesen af Medynk over Faderens
flette Behandling i hans Barndom tog til sig, og
lod opdrage paa Glottet?

Generalen.

Den Kieltring! og til mig sagde han — Ja?
Det er ham!

Arlichino.

Men som Marchesen siden blev vred paa og
forjog?

General.

Det veed jeg ikke!

Arlichino sagde.

Aha! Vi vil sadle om! (hoit) Og som nu dris-
ver om, som Gartner?

Generalen.

Rigtig!

Arlichino.

Et dumt, indbildst, veloptrukket Menneske, som
Faderen er udstømmelig i Lovtaler over?

Generalen.

Just ham! Lad din Dolk betale dem.

Arlichino.

Naar?

Generalen.

Jo før jo heller, men uden Opsigt! Har Du mange Bekiendtere heromkring?

Arlichino.

Jeg har Bekiendtere i det hele Land; for mig og mine Lige er intet skjult.

Generalen.

Intet? Hm! Kiender Du denne Ciapo nøie?

Arlichino.

Saa godt, som om jeg var hans Søn.

Generalen forstøende.

Mon denne Søn ogsaa skulde være hans?

Arlichino.

Paa min Ære, Deres Excellence! Det har jeg længe burdet tvivle paa.

Generalen.

Arlichino! Hurtig og snue! Den anden Pung venter Dig!

Arlichino affides.

Jo! jeg har rigtig nok gjort en Opdagelse!

Ω

Generalen. Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

har sneget sig langsomt frem, affides.

De tale sammen endnu! Det er forstræffeligt,
 hvor Smagen dog er fordærvet i Almindelighed.
 (høit) Arlichino! (vender sig med mange Complimenter til
 Generalen) Underdanigst om Forladelse, Deres Exce-
 lence! (til Arlichino) Bognen kommer nede i Alleen!
 (til Generalen, som før) Jeg anbefaler mig i Deres
 Excellences naadige Bevaagenhed!

Arlichino.

Deres Excellence! jeg iler! i det han sner Boufets
 ten til Mascherillo) See der, bær sig nu fløgt ad.
 løber ud.

Mascherillo

stødt, halv høit.

Nei! nu skal man see Egget vil lære Hønen!

løber ud med mange Complimenter.

Generalen

seer efter Arlichino.

Godt, godt! Det lader til en duelig Karl! Den
Tone og disse Manerer fiender jeg; den Steen er
da lettet en Smule! (brøder Brevet) Lad nu see,
hvorledes vor naadige Fyrste vil undskyldes sin —
Frækhed, jeg kan ikke sige andet! (læser).

„Nogle visse uforsigtige Uttringer mig angaa-
ende, der meer og meer er kommet mig for
Øre, har opmuntret mig til i det mindste at
fortiene dem! De, General! Min eeneste For-
troelige i denne nye Kierligheds-Handel paa-
ligger det, at faae Obersten til at finde sig i
dette Spøg; og overalt, at blænde mine Øine
saameget med Deres Tienstvillighed, at De ikke,
naar jeg faster dem paa Brudegaven Belris-
guardo, skulle blive Ting vaer, som vilde være
os begge ubehagelige“.

Puh! Hvad vil han sige? det kan blive alvorligt;
Jeg maae holde gode Miner, dersom kun min
Søn — der er han!

8.

Generalen. Oberst San Albano.

Arlichino.

Arlichino

som fører ham ind.

Her Signor! (til Generalen, i det han springer ud paa den anden Side). Jeg passer paa.

San Albano.

Hvordan? min Fader! Det er Dem, som ønsker en hemmelig Samtale med mig?

Generalen.

Ja! det troer jeg, min Søn! Der venter Dig ganske artige Historier; jeg kan ikke sige andet. Tyrsten er her —

San Albano,

Tyrsten?

Generalen.

Under dit Navn! Han har sat mig i tusinde Forlegenheder! Tænk engang: jeg maatte kalde ham Søn! Det var en Naade, jeg kan ikke sige andet, men en Naade —

San Albano.

Som De har beqvemmet Dem til? Signor!

Generalen.

Jeg maatte vel min Søn! jeg maatte vel, til din Nytte. Men det er altsammen din Skyld; det kommer af Uforsigtighed; i denne Verden skal man hverken sige eller gjøre andet, end man vil høre igien; Oberst! See der, læs engang, men biev lidt — (han bøier den sidste Deel af Brevet om, og viser ham det, uden at slippe).

San Albano

efter at have læst.

Det Øvrige? Signor!

Generalen.

Det er ikke noget; en Fortroelighed, som Fyrsten viser mig, jeg kan ikke sige andet; og som jeg ikke tør misbruge! — Forstaaer Du? Hvad vil Du nu gjøre?

San Albano.

Hm! Fyrsten er vel overgIVEN, men tillige ret;

findig; jeg vil bede ham bære mit Bryllup med
sin Nærværelse, og —

Generalen.

De vil røbe ham? Signor!

San Albano.

Ja Signor!

Generalen.

Det gaaer ikke an.

San Albano.

Lad De mig raade; jeg skal staae inde for
Følgerne.

Generalen.

Det gaaer ikke an min Søn! Det gaaer ikke
an! Jeg kender Følgerne bedre.

San Albano.

Vær De roelig! Jeg skal nok forsvare mine
Ord, og dem, haaber jeg, Tyrsten ikke vil regne Dem
til Onde!

Generalen.

Hør: det gaaer ikke an, min Elære Søn! Jeg

har imellem os sagt, selv været lidt uforsigtig, fort,
der er noget —

San Albano.

Som De ikke vil høre igien? Ja, naar saa er,
min Fader! seer jeg intet andet Raad end at vige
Fyrsten Pladsen. Det koster mig ikke synderlig at
opgive en Brud, jeg aldrig har seet.

Generalen.

Død og Helvede! Signor! Det gaaer heller ikke
an! Hvad vilde Castelnovo sige, og Fyrsten selv?
Vær dog fornuftig. Han er jo vor Herre og Sou-
verain! Det er jo kun Spøg, vil jeg haabe.

San Albano.

Som fornærmer mig, min Fader!

Generalen.

Signor! Naar De kiendte alle Omstændighe-
der! — Har De læst hele Brevet? Hvad? Fyrsten
har Fortroelighed til mig, jeg kan ikke sige andet!
Han vil nok mage det saaledes, at vi alle blive

fornøiede! (affides) Nu skal man see, jeg heller ikke kommer ud af det med ham.

San Albano

som imidlertid har staaet i synlig Eftertanke.

Velan! Min Fader! Enstighed mod Enstighed!
Jeg faaer ogsaa Lyst til at spille en Rolle —
O! hyppeligt! Følg med, min Fader, og overlad
til mig at bringe alting i Rigtighed!

Generalen.

Hvad har De i Sinde? Signor! Ingen Op-
tøier, jeg kan ikke sige andet.

San Albano munter.

Kom De, kom De, og vær uden Frygt! Jeg
lover Dem, jeg skal ikke være San Albano. De
har spadseret i Skoven, mødt mig, vi komme nok
ud af det!

Generalen.

Ja! Det er godt! Men — ah! Jeg veed hver-
ken ud eller ind mere, jeg kan ikke sige andet!

de gaae sammen.

9.

Urlichino.

Kommer hurtig ind, naar de ere borte.

De gaae sammen! Jeg havde dog Lust til at tale et Par Ord med hans Excellence endnu! Det er mig han mener, det er temmelig flart; men hvordan det egentlig hænger sammen! — Ihnu, Ihs stig Fiorillo! Du har en stor Kreds at gaae rundt i kort Tid! En Opdagelse leder til flere! Denne Pung med tilhørende Lovter, siger mig, min Død er noget værd; hvad maae da ikke mit Liv være? men tag mig det ikke ilde op Deres Excellence! for at slaae sig selv ihjel, er denne Priis vel lav!

springer ud.

10.

Isaura. Mascherillo. strax efter Tyrsten.

Isaura

Kommer hurtig ind forfulgt af Mascherillo, som holder Bouketten paa Ryggen. Hun seer sig hurtig om, halv for sig selv.

Var det ikke Fiorillo? Al! neppe er jeg sluppet ubemærkt herved i Haugen, førend jeg forfølges paa nye!

Mascherillo ærgerlig.

Gaa stands dog engang Signora! Jeg kan jo ikke faae et Ord frem.

Isaura.

Nu, hvad vil han da?

Mascherillo.

Hvad jeg vil? — O! forplumre mig dog ikke, Signora! (tager Bouketten frem) Jeg vilde kun overrække Dem disse Blomster, som jeg selv har plukket, samlet og bundet ved Morgenrødens første Rødme, medens Duggen endnu glimrede paa Raalsbladene, liig Taarer i den Dydiges. Die, hvis bløddende Hierte, er et Offer for opfyldt Pligt.

i det han vil give hende Bouketten, træder

Fyrsten

som sagte har nærmet sig, til, og slaaer ham paa Skulderen.

Ikke saa galt; min Ven! Han har Anlæg til Poesien. (Mascherillo lader af Forstrækkelse Bouketten

falde, en lille Seddel glider ud). Hvad er det? (Fyrsten tager den op.)

Mascherillo forbauset.

O, Mei! Signor! jeg dyrker kun nyttige og alvorlige Videnskaber!

Isaura, i som ved Macherillos Forlegenhed bliver opmærksom og angst, søger at fatte sig, medens Fyrsten aabner Seddelen.

Fyrsten læser.

"Gør ved dit Smil hver glad, Din Brudgom riig,

"Til Melodierne udvikle sig." —

Hm!

Isaura smilende.

De maa vide, Signor! Mascherillo anfører i Aften de blæsende Instrumenter.

Mascherillo affides.

Jeg de blæsende Instrumenter! O! Hun troer virkelig, at det er af mig.

Isaura leende.

Paa Sammenhængen kommer det ikke saa meget an, som paa den gode Mening. Jeg tak-

ker ham, Kiære Macherillo! Dette Vers lærer mig
først at sætte Priis paa hans Blomster.

Macherillo.

Jeg er ude af mig selv af Glæde, og hvorvel
Poesien ikke er min Sag, saa dog, siden mit første
Forsøg har tildraget mig det naadige Paa-
naadige Bevaagenhed, vil jeg herefter anvende alle
mine ledige Timer til Musernes Tieneste. (i det han
med mange Complimenter gaaer, affides). Dengang tog
jeg Signor Arlichino ved Næsen.

Isaura.

Den Nar!

Fyrsten.

De sticælder ham, Signora! og jeg velsigner
ham! Han har gjort Dem oprømt! Den strænge
Alvor i Deres Blik er forsvundet; Nu straalet det
først i sin milde Glæde! Signora! Med det Vaas-
ben bør De altid stride; det trænger igiennem et
hvert Vandser.

Han kysker hendes Haand.

II.

De Forrige. Castelnovo. Signora
Olivia.

Castelnovo

med sin Gemalinde under Armen.

Ketsaa Børn! God Morgen, kæreste Oberst!
Nu, det kan jeg lide Signora! at De ikke mere spiller
den Knipske!

Signora Olivia.

Blot Undseelse, Marchese! Tag det ikke for
andet, San Albano! Jeg har i Morges foreholdt
hende alle Deres udmærkede Egenskaber, og hendes
Rødme sagde mig tydelig nok, at hun ogsaa er
fiendt dem.

Castelnovo.

Ja! ja! Vil De troe San Albano! jeg har
ikke faaet et Ord lukket i Nat for bare Lovtaler
over Dem! (hans Blik falder ud i Sidegangene.) Ei!
See der er Generalen ogsaa! Han var slet ikke i
sit Es i Gaar! Lad mig see, min Datter! Du faaer

ham opromt! Lad det første glade Syn der møs
der ham i Dag være hans Børn i hinandens
Arme!

Fyrsten nærmer sig smilende for at omfavne Isaura, der
efter et Diebligs Blikken finder sig deri.

12.

De Forrige. Generalen. Oberst
San Albano.

Generalen

i det han lader sin Søn træde først ind.

Jeg har — (seer Fyrsten omfavne Isaura, halv sagte)
Oi Oberst! det er et smukt Syn, jeg kan ikke
sige andet!

San Albano

med et Suk, i det han betragter hende.

O Sandhed! hun er meget smuk!

Castelnuovo

gaaer dem i Møde.

De bringer os Fremmede, General! Det skal
De have Tak for! Denne Herre? —

Fyrsten

som ved disse Ord vender sig, sagte med et Smil.

San Albano!—Hvad mon nu Generalens For-
legenhed vil føde af sig?

Generalen

med et ængstligt Blik paa Fyrsten.

Det er — jeg har den Ære at forestille Dem —
imellem os, forstaaer De?—Vor naadigste Fyrste!
(halvsagte.) Nu er det sagt, jeg kan ikke sige andet.

Castelnuovo. Signora Olivia.

Fyrsten!

Fyrsten

affides, hæstig.

Hvilken Dristighed! Hvad monne de have i
Sinde?

San Albano.

Der kommer ganske incognito for ogsaa at
tage sin Deel af denne Dags Glæde! Det vilde
smerte mig om jeg skulde forstyrre den for Nogen,
og i denne Kreds attraaer jeg allene at erkiendes.

Castelnuovo.

De har ganske at befale min Fyrste!

Signora Olivia.

Naadigste Herre! Hvormeget blot Haabet om
Deres Nærværelse har smigret os, kan Obersten
bevidne.

San Albano.

Som dog i dette Dieblif er den eneste, hvem
jeg til min Smerte ikke synes at være velkommen.

Fyrsten ondskabsfuld.

Min Forundring og Glæde, over at see just
Dem være Vidne til min Lykke, gjør mig taus!
Tillad mig at forestille Dem min Brud.

fører Isaura hen for ham.

San Albano.

Hvor vilde det glæde mig, Signora! om den
Forbindelse, De staaer i Begreb med at slutte,
maatte faae et heldigt Udfald. Et eneste Blik
overtyder mig om, at De fortjener al Kierligheds
Lykke; det siger mig, at De vil være forsigtig med
Deres Hjerter; at det veed, at skielne et flygtigt

Galanterie fra den frygtsomme Kierlighed! Oprigtig!
Jeg traadde herind, uroelig over to unge
Menneskers Stilling, som ere hinanden ganske ubes-
kiendte, og hvorved De, Signora! uskyldig og
uerfaren, let kunde blive Offeret for en Overras-
kelse —

Castelnuovo.

Naadigste Herre! —

Fyrsten

med tilbageholdt Hæftighed.

Jeg smigrer mig med, at Signora alt kiender
mit Hierte! (assides) Han bliver uforstammet.

Generalen

med ængstlig Forlegenhed.

Og jeg smigrer mig med, Høiøstsamme vil finde
denne Dag ret behagelig — uagtet — i det mindste
— hvad mine Bestræbelser angaaer, saa ønsker jeg
i al Underdanighed at tiene alle, jeg kan ikke sige
andet! (assides) Den Helvedes Knægt gaaer alt for
vidt; Naa! min Skyld er det ikke.

R

San Albano.

Hvorfor ikke? General! I det mindste — dersom enhver er saa tilfreds med min Nærværelse, som jeg maae være det med denne elskværdige Omgivning, haaber jeg denne Dag skal blive een af de lykkeligste i mit Liv!

Signora Olivia.

De gjør os stolt min Fyrste! (affides til Fyrsten)
Det er til Dem! Det er unægtelig en elskværdig Herre!

Fyrsten affides.

Det skal gaae ud over ham! — (hoit.) Jeg har det samme Haab; naadigste Herre! Men tag det derfor ikke ilde op, jeg viger ikke fra min Bruds Side! Jeg maae søge at befæste mig imod Talenter, som De har aabnet mig Dinene for —

Signora Olivia.

For Himlens Skyld! San Albano! De bliver —

San Albano.

Vær De roelig Signora! Over et flygtigt

Mundsveir, en Ubefindighed i en Undersaats Mund,
 glemmer den retsindige Fyrste aldrig den Overles-
 genhed hans høiere Stilling giver ham; jeg haaber
 Obersten selv vil finde, at min Opsørsel ikke skal
 vanære den Rang, Tilfældet har givet mig!

Fyrsten affides.

Man moraliserer for mig!

San Albano.

Det er sandt, Oberst! veed De vel at vor
 vakre Adjutant, pludselig er forsvundet? Jeg har
 derfor beordret en Commando, at giennemføge Eg-
 nen i nogle Miles Omfreds! Jeg formoder der in-
 den Aften vil aflægges Rapport her, og jeg frng-
 ter —

Isaura affides.

Min Gud! Fiorillo!

Castelnuovo.

Lad komme, hvo som vil! Her er Plads nok!

Fyrsten affides.

Han vil skræmme mig! (høit) O ja! Lad dem
 kun komme.

Castelnuovo.

Men naadigste Herre! tillad mig at giøre
 Dem opmærksom paa, at De kommer fra Reisen,
 behøver Forfriskninger, Magelighed! Beviis os den
 Naade, at —

San Albano.

Som De vil! — Oberst! Naag de over Brus-
 den; hun burde vel egentlig i Dag gaae ved min
 Side, men — (med Erbødighed) min Opmærksomhed
 haaber Siengiendelse!

gaaer med Castelnuovo, der lader ham Forraangen.

Signora Olivia

hvem Generalen byder Armen, til Tyrsten, der staaer smis-
 lende, fordybet i sig selv.

Nu, Oberst! Vi følge jo med! (lidt spodst).
 Deres Beskrivelse af vor naadigste Tyrste falder ud
 til hans Fordeel; Hans Mine er meer besfeden,
 end dristig!

Isaura.

Og jeg vil ikke nægte, Signor! De yttrede vel

megen Frygt for at tabe, hvad De endnu ikke er
vis paa, at have vundet!

Fyrsten.

Deres Hierte? Signora! Vel! jeg tilstaaer
min Frygt, lov mig derfor, mine Damer! ikke at
høre paa en Mand, som blot behøver at tale et
par Ord med hver især, for at faae alle paa sin
Side! Ikke sandt, General! ogsaa De maae til-
staae, at Fyrstens Ankomst hertil ingenlunde er
Dem med!

gaaer med Isaura, i det han ondskabsfuld betragter Ge-
neralen.

Generalen.

Hvad der skeer og ikke skeer — jeg toer mine
Hænder!

Signora Olivia

til Generalen, i det de gaae.

Obersten er virkelig uroelig! Min Gud! Om
han ogsaa har nogen Ret, burde han dog stole

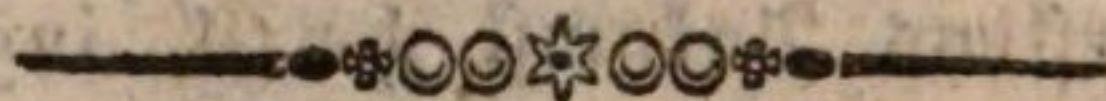
mere paa min Hengivenhed og mit moderlige Sins
delaug!

Generalen

i Udgangen.

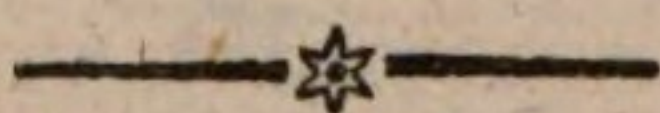
Som sagt, Signora! Jeg toer mine Hænder!

Jeg kan ikke sige andet.

Tredie Optog.

Endeel af Haugen, alt pyntet til Festen, ved den ene Side et stort Hælle-Bysthuus, hvori staaer et Alter af Træ, i en Kurv ligger Blomsterkrandse og Guirlander, endeel ere allerede ophængte.

I.

Ciapo. Mascherillo.

Ciapo.

Har Du nu forstaaet det altsammen, Mascherillo?

Mascherillo hierteglad.

Ja! O Gud! Ja!

Ciapo.

Hvad?

Mascherillo

gior Tegn til ham.

Herregud! bliver han engang reent død, saa bliver jeg ganske umællende?

Ciapo.

Godt! Lad mig nu see, Du fører Dig fløgt op,
og ved en fornustig Tausked bliver din Stand værdig.

Mascherillo.

Jeg skal nok tie, naar kun ikke mit Væsen rø-
ber mig!

Ciapo affides.

Den Stakkal, han bedrøver sig! Det er dog
vel jeg har faaet ham i den Troe, han ikke er
min Søn! (høit) Jeg haaber ogsaa, at Du aldrig
i din Lykkes Stand vil glemme, at jeg har været
Dig en fiærlig Fader, og en lille aarlig Gumpaa
min gamle Alder —

Mascherillo halv høit.

Ja! ja! til Maade! Kræfter har han, og han
har godt af at arbeide! (skriger) Men veed han
hvad, imellem os selv, kan han nok give mig den
Tre mig tilkommer, og ikke længere kalde mig Du!

Ciapo.

O! den Tid kommer nok! Det veed jeg ellers
vel godt, at Du ikke kan betale mig endnu; men

noe derom; gjør nu dette Fiønt færdig! Jeg vil
hen og see til de andre Drenge. Adieu, unge naa-
dige Herre! Adieu, min værdige Mascherillo!

han gaaer.

2.

Mascherillo.

Gjør nu det Fiønt færdigt! Ja! det har han
godt ved at sige, det er hans Element! Jeg for min
Deel kan ikke nægte, at jeg jo bærer en inderlig
Foragt for dette gemene Haandværk; især nu, da
jeg kiender min rigtige Byrd! Mine Arme synke
under denne uværdige Forretning! Jeg vil lade det
ligge til der kommer en Gartnerdreng, og derimod
foretage mig et ganske andet Arbeide, som jeg har
faaet i Hovedet, eftersom den unge Signora og
Obersten, min Broder, siger min Fader, Gartneren
vilde jeg sige, begge to har tillagt mig poetisk Ges-
nie; jeg har derfor opreist dette Alter for Hymen,
hvor to Hjerter skal brænde i Transperent, og i
et Vers underneden vil jeg — Ja! det kommer nu

an paa Rimene! (tager et Stykke Pergament frem, lægger sig paa det ene Knæ, Pergamentet paa det andet, og begynder at skrive.) Oh! der kommer nogen, nu maae eg igien! for ikke at røbe mig tage fat paa de lumpne Blomster. (Han beskæftiger sig med Blomsterne, og drager sig alt meer og meer ud af Lusthuset).

3.

Mascherilo. Generalen.

Generalen.

Jeg kan ikke blive flog paa min Søn; og den naadige Tyrste kaster mig i Naade nogle Helvedes Blik til, som — Jeg bliver ikke rolig før Archino har gjort Ende paa Gagen; men han er ingensteds at see! (seer sig rundt om.

Mascherillo

som hele Tiden har bukket, altsom Generalen hændelse.

sedviis har nærmet sig ham; affides.

Åh! det er jo min Fader! siger min Fader! Hjertet hopper i Livet paa mig af Glæde! Jeg er ganske rørt! Åh! gid jeg havde et Speil at

jeg kunde sammenligne vore Ansigtstræk! Han vil slet ikke see paa mig, (bukker) jo! nu seer han paa mig!

Generalen til ham.

Hør, min Kære!

Mascherillo.

Ja, min allerbeste, kæreste General!

Generalen forbauset.

Hvad er Du for en Person?

Mascherillo.

Jeg! Jh, for Pokker! det veed Deres Excel-
lence nok! Jeg er den Søn, som Gartneren Ciapo,
jeg er Gartneren Ciapos Søn!

Generalen affides.

Den Ghyngel! jeg kan ikke sige andet; men
jeg maae holde gode Miner! (heit) Ja saa! (fortroes-
lig) Hør, min Ven! et Ord!

Mascherillo (affides.)

Ah! Nu vil han selv opdage sig for mig!
(heit) Hvad behager?

Generalen.

Taler Du ikke med Arlichino?

Mascherillo affides.

See kun! For den fordømte Nar maae alle faderlige Følelser sættes tilside! (høit) Naar Deres Excellence befaler.

Generalen.

Gaa siig ham fra mig, at jeg har sendt Dig til ham, for at lade ham vide, det haster.

Mascherillo affides.

Hvad mon det vil sige? — (høit) Skal jeg ikke forklare ham det tydeligere?

Generalen.

Det er tydeligt nok, naar Du siger det; jeg kan ikke sige andet! Ei! der er alt Marchesen!

gaaer ham imøde. Mascherillo gaaer ind i Lusthuset og beskæftiger sig med sine Bers, men, hvergang man kaster Pinene til ham, med Blomsterne.

Generalen. Castelnovo. Mas,
cherillo. strax efter Fyrsten.

Castelnovo.

Igien allene General! De forlader Deres Vens
ner og søger Ensomhed! Oprigtig! staaer Par
tiet mellem vore Børn Dem ikke an?

Generalen.

Jo! sandt for Gud gjør det saa, Marchese!
men —

Castelnovo.

Men —

Generalen.

Enhver har sin Plage; jeg kan ikke sige an
det! Hør: De kunde lette en Steen fra mit Hjer
te, lov De mig, det skal staae urokkeligt, hvad der
endogsaa monne hænde!

Castelnovo.

Alf mit ganske Hjerter! Men hvad skulde —

Fyrsten

Kommer hurtig ind.

Marchese! General! Hvor har De gjort af min Brud? Medens jeg talte med Signora er hun forsvunden! Vor fyrstelige Giest er heller ikke at faae Die paa; De havde lovet mig, Marchese! altid at holde ham med Selskab!

Castelnuovo.

Det har Signora paataget sig; jeg har tusinde Ting at tage vare—hans Ankomst og Bryllupsfesten! Men vær De oprigtigere end Deres Fader, Oberst! Siig mig: er der noget paa Færde? Jeg har endnu i dette Dieblikt maattet love ham, at intet skulle forstyrre vor Contract!

Fyrsten

seer stift paa Generalen.

Har De taget det Løfte? General!

Castelnuovo.

Forundrer det ogsaa Dem?

Fyrsten.

Generalen er ængstligere for min Lykke, end

Han behøver! Hvad mener De Fyrsten vilde sige, naac han vidste Deres Mistroe gik saavidt?

Generalen.

Min naadigste Fyrste vilde undskyldte en Faders Kierlighed og Frygt for sin Søn Opsørsel. Han vilde — Ah! jeg veed ikke hvad han vil, jeg kan ikke sige andet! (gaaer).

Castelnuovo affides.

Sin Søn Opsørsel! — (høit) Kom, San Albano! lad os ikke give slip paa Deres Fader, førend vi veed alt, hvad der ængster ham! (gaaer.)

Fyrsten.

Jeg følger Signor! Ypperligt! der seer jeg Mascherillo! Jeg maae have holdt Die med San Albano; jeg gad vide hvad den Herre har i Sindet at foretage! Signor Gartner!

Mascherillo

der har arbeidet flittig paa sine Vers, springer ud af Ensthuset.

Ah! Signor Brudgom! (affides.) Naar jeg

tænker paa det er min Broder, koster det mig
 Noie ikke at falde ham om Halsen.

Fyrsten.

De Talenter han i Dag har røbet, min Ven!
 har ladet mig opdage hos ham en riig Guldmine
 af Genie.

Mascherillo.

Alt for megen Vre! See her, Signor! har
 jeg endnu større Foretagende for: et Alter —

Fyrsten.

For mig?

Mascherillo.

For alle ægteskabelige Dyder: gjensidig Over-
 bærelse, Taalmodighed, Oekonomie, fornuftig Om-
 gang og Taalmodighed.

Fyrsten.

Oppekligt! Han er et opvakt Hoved! Jeg seer
 jeg henvender mig til den rette.

Mascherillo.

Besael! Deres Tillid hædret mig, og jeg haaber,
 vi snart skal komme paa en endnu fortroeligere God.

Fyrsten.

Vi ere det alt! Jeg vil derfor ogsaa betro
ham en Sag af Vigtighed: vil han ikke jo før jo
heller søge Urlichino op, og bede ham komme til
mig paa mit Bærelse. Jeg skal have ham i Erin-
dring (gaaer.)

Mascherillo

tier nogle Diebliske, ganske forstenet.

Ja saa! Var det, det altsammen? Den for-
bandede Nar! Alle vil de have fat paa ham; jeg
gør en Eed paa, jeg svarer ikke mere, naar man
nævner det Navn; mens jeg fremsætter mine store
Ideer, sysselsætter han sig kun med den smagløse
Karl! Men biev kun: min Tid kommer nok, min
Tid kommer nok! (Knæler og skriver).

5.

Mascherillo. Isaura.

Isaura.

Endelig ere de borte. Min Gud! Hvor jeg er
i en Angest! Om Fyrstens Soldater komme og op-

dage Fiorillo, før jeg faaer advaret ham! Hvor kan han dog være? Mascherillo har engang baaret sig dumt ad, men han er let at narre! Jeg maae vove det! Lille Mascherill!

Mascherillo.

Naadige Signora! (affides) Hvor hun seer mildt til mig fra i Morges af!

Isaura.

Siden jeg seer ham, maae jeg endnu engang takke ham for hans smukke Forøring!

Mascherillo.

Gmaaeting, Signora! Tillad mig heller at gjøre Dem opmærksom paa, hvad mine svage Talenter i mit Ansigtets Sveed og med megen Glid atter har frembragt!

Isaura.

Siden, min Kære! Har han ikke seet Arlichino?

Mascherillo stødt.

Nei! (sagte.) Hun med, jeg svarer ikke, før bister jeg af Harmen.

Isaura.

Han kunde nok gjøre mig den Tieneste, at lade mig ham op.

Mascherillo.

Forlad mig Signora! Min Tid er alt for kostbar, til at jeg skulde spille den paa at løbe i en saadan Karls plumpe Godspor.

Isaura.

Men naar han nu gjør mig en Tieneste? lille Mascherill!

Mascherillo.

Ah! Naadige Signora! al min Glid og Glæben er kun til Deres Tieneste. Behag blot at betragte dette Transperent og høre disse endnu ufærdige Vers.

Isaura affides.

Jeg faaer vel holde ham i god Lune! (høit) Nu da lille Mascherill!

Mascherillo

paa Knæ ved Siden af Alteret, begynder at læse; hun

Raaer ved Siden af ham, saaledes at hun skuler ham for dem, som komme fra den anden Side.

“O! Ægteskab! Dig hylde vi!”

Oh! Signora! der kan jeg ikke læse, hvad jeg har skrevet, men biev lidt; jeg kommer nok ud af det!

6.

Isaura. Mascherillo. Arlichino.

Arlichino

kommer ind i Tanker, for sig selv.

Min Plan er færdig. Obersten har givet sig ud for Fyrsten; det Indfald var Guld værd! (bliver Isaura vaer). Nu, Kierlighed være lovet! der er hun! (seer sig om) Og ikke en Siel i Nærheden! (skriver hen til hende) Bedste, elskede! (Isaura viger forskrækket til Sids, og peger paa Mascherillo. Arlichino fatter sig pludselig og omfavner Mascherillo.) Bedste, elskede Mascherill! Min Dreng!

Mascherillo.

O! Ægteskab Dig — Gaa, Fanden i Bولد
Der kommer Narren og forstyrrer det!

Arlichino.

Twærtimod; det er mig, der fuldbyrder det; ikke sandt? Signora!

Mascherillo

fortrydelig, tager Isaura ved Armen.

O! Signora! Hør ikke paa hans Narrestreger! Jeg skal underholde Dem paa en fornuftig Maade med mere alvorlige Materier; hør bare O Ægteskab! Dig hylde —

Arlichino

vrænger efter ham.

Giem dine Vers til Festen, lille Mascherillo! Jeg har langt vigtigere Ting for, hvortil vi end ogsaa behøve din Hielp —

Mascherillo.

Vigtigere Ting end Regler for et lykkeligt Ægteskab? Snak!

Isaura

sagte til Arlichino.

Jeg er i en dødelig Angest.

Arlichino.

Varist! Arlichinos Bryllup! Signora! Hielp
De mig at bevæge Mascherillo til at tage Deel i
vor Comedie i Aften. (affides til Isaura) Vær uden
Frygt, og forstaae et halvt Ord.

Mascherillo.

Hvad? Det bliver der ikke noget af! Han vil
nok have mig til at være Nar med!

Arlichino.

Vist ikke! Du skal kun være den, der bliver
narret! Seer De, Signora! det er ganske nødvens-
digt, at Bruden maae bortføres af Arlichino.

Mascherillo.

Af ham? Det gad jeg seet paa!

Isaura.

Og hvorhen? De ville sikkert blive grebne!

Mascherillo.

Lad dem det Signora! Det er just Loier!
Det er tilpas for det Paf, som trodser alle borger-
lige Love og Cædvaner.

Arlichino,

Frygt ikke, Signora! Arlichino har lagt sin Plan; men dertil behøves en tredie Person; nu mager Hændelsen det saaledes, at der paa Bryllupsdagen kommer ganske uventet en fornem Giest; for Exempel —

Isaura giettende.

En Fyrste!

Arlichino.

Rigtig, en Fyrste! (vender sig til Mascherillo.
Og ham kunde Du vel hielpe os med, lille Mascherillo?

Mascherillo.

Jeg? Det var endda noget! (assides) Gaa fik jeg dog en Leilighed til at lægge det Bæsen, som det nu foster mig nok at undertvinge, for Dagen.

Isaura hastig.

Fra hvem Arlichino er rømt, savnet, og i Fare for at blive grebet af de udsendte Soldater endnu før Brylluppet.

Arlichino affides.

Au for Dæblen! (høit) Ypperligt! Denne Fars
re forøger hans Hurtighed og Snildhed; og for-
enet med den Opdagelse han har gjort om sin vire-
felige Stand —

Isaura.

Sin Stand?

Arlichino.

Ja! Signora! Det skal altsammen blive nøi-
ere udviklet. Alting lykkes, saafremt han under-
støttes tilbørlig af den Rolle, Bruden maae paa-
tage sig!

Isaura.

Naar den kun ikke er for vanskelig!

Arlichino.

Hun gaaer til Tyrsten; — vi kan gjøre en lille
Prøve strax! Mascherillo spiller med! Ikke sandt,
Signora! De overtaler ham nok?

Isaura.

Han har i Dag røbet saamange Talenter, at
jeg ikke tvivler paa, han jo vil kunde staae os bi!

Mascherillo.

Alt for megen Ære, Signora! Men tillad —
min Stand! Ja ja — lee kun ikke, og Anstændig-
heden tillader ikke —

Arlichino.

St! Vær stille og giv Agt! Bruden opdager
Fyrsten, at hun ikke kan udstaae den Mand hun
er bestemt til, og beder ham redde sig; Fyrsten,
som er en galent Herre og en stor Ynder af det
smukke Køn — Ikke sandt Mascherillo! den Rolle
vil Du nok kunde spille?

Mascherillo.

O ja, ja! Saavidt en anstændig Tænkemaade
og dydige Principer tillader — aa ja!

Arlichino.

Fyrsten beslutter naturligviis, efter hendes Æns-
ke, at føre hende til et Kloster; for ikke at blive
røbet, betroer han denne Forretning til Arlichino,
som er alles Fortroelige, giver ham et sikkert Pas,
og de Elskede reise lykkelig bort, under hans egen
høie Varetægt.

Mascherillo

som har hørt andægtig til.

Men naar de nu komme bort, hvor blive de
saa af?

Arlichino.

Ja! det vil ogsaa de andre spørge om! O!
Du skal see, thiøndt Du spiller med, skal Du bli-
ve ligesaa forundret som hele Resten. O! Signo-
ra! Mascherillo vil gjøre det ypperligt!

Isaura.

Upaatvivlelig! Og han vil ikke lade mig bede
sig forgiæves —

Arlichino.

Naar saa Comedien er til Ende vil hele Sels-
kabet falde i Staver over dine Vers!

Isaura.

Gom dog neppe vil blive mig saa fiære, som
det han alt i Dag har digtet til mig, skjult i de
smukkeste Blomster! (Mascherillo bukter hele Tiden.)

Arlichino.

Hvad Ganden? — Saa han har alt beceret Signora med et Vers? den Ufsel!

Mascherillo

hurtig, lader som han ikke hørte det.

J Sandhed Signora! Deres Berømmelse er min Stolthed; og for end ydermere at fortiene den, vil jeg gjøre alt hvad De behager! (fornem til Arlichino.) Det er sandt, Arlichino! Alle Mennesker vil tale med ham; Obersten i sine Bærelser og Generalen lader ham vide, at det haster!

Arlichino.

Du kan sige Generalen: at jeg, før Soel gaar ned, skal lade Dig vide Udfaldet!

Mascherillo.

Mig! Kommer jeg i Hemmeligheden med? Om Forladelse, Signora! at jeg i Deres Nærværelse —

Arlichino.

Ja vist! Alting bliver klart for Dig fra den Tid af! Spørg ham kun.

Mascherillo affides.

O! Han veed vist ogsaa jeg er min Faders
Søn! Jeg vil med en passende Nedladelse see til
jeg kan fritte ham ud! (høit) Kom Arlichino! Jeg
anbefaler mig Signora! Tillad mig i et Kys paa
Deres deilige Haand, forud at høste Belønningen—
(i det han vil kysse hende paa Haanden, slaaer Arlichino, som
har seet ud af Siden til, ham med Bixen over sin Haand.)

Arlichino.

For dit smukke Vers? Der har Du den!

Mascherillo skriger.

Au, au! Du Morder! Du Nar! Han har
knust min Haand! Au, au!— (løber ud.)

Arlichino.

Fyrsten kommer i Alleen! Mascherillos Brø-
len bringer ham her hid. Vær ved godt Mod,
min Isaura! Kierlighed og List maae vinde!

springer ud.

Isaura.

Al Fiorillo! det gielder Dig! Jeg vover alt!
(seer ud) Ja! Det er ham! Mit Hierte banker; i

Sandhed! min Angest og mit Had til San Albano er i det mindste ingen List.

hun har nærmet sig Bysthuset, men bliver i Udgangen af det.

7.

Isaura. San Albano.

San Albano.

Signora! Jeg hørte et Skrig!

Isaura.

Nogle af Folkene, der spøjte; de ere overgivne i Dag naadigste Tyrste!

San Albano.

Hvor jeg dog er lykkelig, at det gav mig Anledning til at see Dem et Dieblisk ene; jeg har ikke fundet nærme mig til Dem, sørend strax alle Slotets Dorer bleve opmærksomme!

Isaura.

Man frygtede maaskee for, jeg vilde tage min Tilflugt til den ædle Aand, som lyser i Deres Ansigt, naadigste Tyrste!

San Albano med Ild.

En Tilflugt? Og den skulde De behøve, Signora? (affides) Skulde hun ikke kunne lide ham? Hvilken heldig Opdagelse!

Isaura.

Og med hvad Dine vilde min naadigste Herrer ansee en ulykkelig Skabnings Aabenhiertighed, som i hans fyrstelige Anseelse seer den eneste Skytsengel, der var i Stand til at redde hende?

San Albano.

Hvordan Signora! De er ulykkelig? Tael! Vær vis paa min Deeltagelse og virksomste Hielp.

Isaura.

Deres første Ord i Dag, hvori De saa treffende viste mig min Stilling, gav mig strax en Tilslid til Dem —

San Albano.

Som jeg aldrig skal svige! Med eet Ord: De elsker ikke Deres Brudgom?

Isaura.

Jeg hader ham! hans Anmasselse og Paa-
trængenhed er uden Grændser! Han stoler paa
min Faders ubøielige Villie og min Afmagt! Om
faae Timer er jeg hans, hvis ikke Himlen, under
Deres ædelmodige Beskyttelse lader mig finde et
Kloster.

San Albano.

Et Kloster! Vilde De da for evig lukke Deres
Hierte for Kierlighed? Skulde det ikke allerede have
anet den Lykke, det i sin Angest synes at ville
give Slip paa?

Isaura.

Naadigste Herre! jeg ønsker kun at reddes og
at reddes af Dem! En Flugt under Deres Bes-
kyttelse sikker mig for enhver Fare!

San Albano.

Deilige Isaura! vær uden Frygt! Reddes skal
De, det er kun Maaden — (efter et Diebligs Betænke-
ning, rast.) Hvorfor et Kloster, hvorfor Flugt? Sig:

nora! Lad et Spørgsmaal, som er ærlig meent
ikke forfærde Dem: Kunde De elske mig?

I s a u r a

yderst forkræffet.

Dem, naadigste Herre?

S a n A l b a n o.

Hemmelighed for Hemmelighed, Signora! Jeg
kom hertil for at besidde Dem; for at rive Dem
ud af en Brudgoms Arme, hvis Fremgangsmaade
neppe er Deres Kierlighed værd; og for at høre
Deres Dom ligger jeg for Deres Fodder!

han knæler; de ere halv inde i Kysthuset.

I s a u r a.

Naadigste Herre! De forfærder mig! (affides)
Min Gud han er i Stand til selv at ville føre
mig bort!

S a n A l b a n o.

Deilige Isaura! Kun et Ord, et Blik! Det
vil forandre mit hele Væsen, og give mig Mod til
at vove alting for Dem.

Isaura. San Albano. Signora
Olivia.

Signora Olivia

som har nærmet sig og seet sig omkring, staaer lige bag
ved dem ved Ensthuset, hoster.

Hm! Hm! Naadigste Herre! I Sandhed —
Isaura! Jeg har søgt Dig hele Haugen rundt, og
mindst formodede jeg vor naadigste Fyrste — (hurtig
og med Myndighed) Signora! Det er paa Tiden
at gaae til Toilettet.

San Albano

som har reist sig, affides.

Kunde jeg vinde hende, var Seieren min!
(høit) Signora! De kommer ret beleiligt!

Signora Olivia.

Beleiligt? Naadigste Fyrste! Det tvivler jeg paa!
Jeg troer næsten efter alt, hvad jeg seer, vi have
megen Grund til at frygte Dem!

San Albano.

Aldeles ikke! Jeg elsker Deres Datter! Og i

dette Dieblig, da jeg tør smigre mig med, hun i det mindste ikke hader mig, lægger jeg med Stolt-
hed min Lidenſkab for Dagen!

Iſaura affides.

Min Gud! jeg er forraadt! (omfavner ſin Moder hæſtig.) O! min Moder! (iler ud, Signora ſeer foru-
dret efter hende).

Signora Olivia.

Naadigſte Herre! De ſætter mig i en Forbaus-
ſeſe —

San Albano.

Signora! Jeg vender mig til Dem med Til-
lid! Jeg ſmigrer mig med baade Deres Forſtand
og Deres moderlige Følelſe vil tale for mig!

Signora Olivia.

Hvordan kan min Fyrſte haabe, jeg vilde være
Medvider i en Kierlighedſforſtaaelse med mit eget
Barn! En Fortroelighed, ſom paa den ene Side
er ligesaa vanærende for mig, ſom den, paa den
anden, nødvendig maae ſmigre mig,

San Albano.

De misforstaaer mig, Signora! Deres Datters
 Hæder ligger mig meer paa Hjertet, end De troer.
 De har samtykket i hendes Forbindelse, med en
 Mand, som hun afstøjer!

Signora Olivia

forundret.

Afstøjer?

San Albano.

Som ved sin letsindige paatrængende Opførsel
 selv har lukket hendes Hjerte for evig for sig!

Signora Olivia.

Alt det veed jeg slet ikke!

San Albano.

Hun har selv sagt mig det.

Signora Olivia.

Selv? Det maae jeg sige! (affødes) Min Gud!
 Det er virkelig et farligt Menneske.

San Albano.

Jeg elsker hende; min Haand er frie! Jeg har

ingen Slægtninger, som beherske min Billie, og i Alder og Værd kan Deres Familie staa ved Siden af min! Signora! Vilde De værdiges at skænke mig Deres moderlige Samtykke!

Signora Olivia.

Jeg forundres alt mere og mere, naadigste Herre! Er alt dette en Drøm?

San Albano.

Skulde det vel være Dem imod, Signora! at see Deres Datter som min Gemalinde, dele mine Rettigheder og Besiddelser, og ved min Side vinde hendes Underdaneres Kierlighed?

Signora Olivia.

Det er Deres Alvor? min Tyrste!

San Albano.

Guldkommen! Troe mig det er ingen Flyvegrille, Signora! Den Tanke at besidde Deres Datter, har alt længe rodfæstet sig i mit Hierte! Hvor vilde jeg være lykkelig, om jeg ved Deres Bistand kunde rive hende ud af en Medbeilers Arme, der vil tiltrodse sig en Seier, han ikke veed at sætte

Priis paa. Signora! Fæst ikke Troe til en Mands Ord, der har anet min Kierlighed, og føler hvem jeg er.

Signora Olivia affides.

Hvilken uformodentlig Lykke! (høit) Virkelig naadigste Herre! De lærer mig at see San Albanos Opførsel fra en ganske anden Synspunkt, men betænk, om faae Timer skulde Brylluppet gaae for sig!

San Albano.

Den nye Brudgom er jo tilstæde. Signora! Sørg De alene for Marchesens Samtykke! Skulde han ikke ogsaa gierne see sin Datter lykkelig ved Kierlighed? Lad ham ikke frygte for at bryde sit Ord: jeg skulde tage meget Feil, om Generalen ikke i sit Hierte heller seer Deres Datter i mine Armie end i en Brudgoms, hvis fremfusende Opførsel, han selv er misfornøiet med.

Signora Olivia.

Min Fyrste! De veed at gjøre mig denne Sag saa indlysende, at jeg næsten vakler, men tillad

mig, at forestille Dem Deres Stand! De vil nedlade Dem til en rigtig nok gammel og rig Familie, men som lever langt fra Hoffets Glands og vil opvække tusinde Misundere; vi maatte forlade dette fiære rolige Opholdssted, hvor ingen Cabaler forstyrre vor stille Rteds, for en glimrende Bane, som efter saa mange Aars Fraværelse er os saa godt som nye.

San Albano.

Jeg har betænkt alt! De tier, Signora! Kan De endnu mistænke mine redelige Hensigter?

Signora Olivia.

Nu indseer jeg ret godt, at hvad man med en saa dyb Plan har forebragt mig om Dem, kun var en ussel List!

San Albano

Kysser hendes Haand.

Saa vil De ikke heller længer nægte mig Deres moderlige Velsignelse?

Signora Olivia.

Nei! Min Fyrste! Deres saa smigrende Naade

har bemægtiget sig mit Hierte endnu før jeg selv vidste det; men De indseer selv, der er ikke et Dødblik at opsætte. Lad os begge gaae til min Gemal! Den listige San Albano! Jeg mærkede rigtig nok, han gjorde min Datter lidt for meget af det; men, naadigste Herre! De har aabnet mit Blik for al den Ulykke, der forestod hende.

San Albano.

O! Signora! Hvilken lykkelig Vending har De givet min Stilling!

9.

Signora Olivia. San Albano. Fyrsten. Castelnovo. Generalen.

Castelnovo.

Der er de! Naadigste Herre! Jeg har søgt Dem overalt for at giøre Dem min Opvartning!

San Albano.

Og vi havde just nu i Sinde, at lede Dem op.

Fyrsten

affides til Signora Olivia.

Jeg takker Dem, min naadige Moder! for den Omhyggelighed, hvormed De vaager over Fyrsten! Jeg var i Sandhed ganske frygtsom for min Brud! Siig mig hvor er hun?

Signora Olivia

høit og koldt.

Deres Brud? Signor! Min Datter er i sine Værelser; og jeg haaber de vil bestærme hende for alt for paatrængende Elskere.

Fyrsten til hende.

Oppe! gt!

Generalen.

Jeg troer vi har gaaet Haugen tre Gange rundt, Signora! Det er i Sandhed en deilig Besiddelse; jeg kan ikke sige andet! (affides) Naar jeg kun seer Dem sammen saa svæder jeg.

Castelnuovo.

Jeg frygter imidlertid dog for at Tiden skal falde min naadigste Herre lang.

San Albano.

Langtfra! Signora har skænket mig saa megen Deeltagelse, at jeg næsten frygter for den skal blive for kort.

Signora Olivia.

Nei! Naadigste Herre! den er endnu tilstrækkelig, til at forebygge et Skridt, som ville koste os alle vor Roelighed.

Først en affides.

Skulde jeg være opdaget?

Castelnuovo.

Hvad mener De? Signora!

Generalen.

Puh! Det er en Heede, som i Hundedagene, jeg kan ikke sige andet!

Signora Olivia.

Ja! Marchese! jeg har gjort en Opdagelse, som vil have høist betydelige Følger, og som (til Først) Obersten havde forekommet.

Fyrsten.

Jeg? Signora! (affides) Jeg er røbet!

Castelnuovo.

Zael, Signora! Jeg staaer paa Bløder.

Signora Olivia.

Min Datter har i Fortroelighed tilstaaet mig, at hun ikke kan elske Hr. Obersten, at hans tilidsfulde Væsen mishager hende, og at en Forbindelse med ham vilde gjøre hende grændsesløs ulykke-
lig! Hun har besvoret mig at redde hende, og jeg har lovet det; mit Barns Vel nægter mig at give mit Samtykke til denne Forening.

Generalen.

Jeg er i den yderste Forbauselse!

Fyrsten.

Jeg ogsaa! (affides) Skulde det være sandt?
Mit Blod faager!

Castelnuovo.

Min Gud! veed hun da ikke at — General!
Vær De roelig! Veed I da ikke jeg har givet
mit Ord?

San Albano.

Tillad mig at sige Dem, Deres Brede er uretsfærdig, Marchese! De har givet Deres Ord; men har De nogensinde spurgt om Deres Datters?

Castelnuovo

forundret.

Naadigste Herre!

Fyrsten

alvorlig og betyndende.

Min naadigste Fyrste synes at have forglemt at ethvert Heres Ord er helligt; Jeg har Marchesens og Generalens.

San Albano.

Jeg bryder aldrig mit! Men kan det ikke holdes med Herre, tager jeg min Tilflugt til deres Edelsmodighed, som kan give mig det tilbage!

Signora Olivia.

Og desuden! (hastig) Nei! jeg kan ikke fortie det længere! Vor naadigste Fyrste selv elsker vor Datter, han har tilstaaet hende sin Kierlighed —

Fyrsten.

Hvordan?

Castelnuovo.

O! Signora!

Signora Olivia.

Og han er bered til endnu i Aften at formæle sig med hende, erklære hende for sit Lands Beherskerinde, dele alle sine Rettigheder med hende, og gjøre os til de lykkeligste Forældre i det hele Land!

Fyrsten

affides, smilende.

Hm! Han vinder, men røbet er jeg ikke.

Castelnuooo.

Naadigste Herre! Hvor overraskende og smigrende end dette Forslag er, min Datter er alt for mange Aar siden Oberst Can Albanos forlovede Brud.

Generalen affides.

Gid hun var Gandens, jeg kan ikke sige andet!

Fyrsten.

O! nu seer jeg den hele Sammenhæng: min

naadigste Fyrste vil med dette haarde Spøg straffe mig for mine uforsigtige Utringer! Hans Alvor kan det ikke være! Hans Huses Glæds tilstæder ham ikke en Forbindelse, som hvor ærefuld den end er, dog er under hans Stand!

San Albano.

Og vilde Fyrsten vel nedlade sig til et Spøg, som satte en æret Families Ro og en Datters Lykke paa Spil! Et Forsøg paa at vinde hendes Kierlighed, uden at attraae hendes Haand, vilde være en Beskæmmelse. (fatter sig) Forlad min Varme! Den Priis, vi begge vurdere saa høit maae undskyldes, om jeg et Dieblisk glemte den Fornægtelse af mig selv, som vor Stilling maaskee synes at fordrer.

Fyrsten affides.

Jeg takker! (til Signora) Og De er ogsaa imod mig? Signora! De som nyelig forsikrede mig om Deres Hengivenhed.

Signora Olivia.

Jeg havde da ikke havt Leilighed til at sam-

menligne Dem med Fortienester, som De vist selv
maa erkende, siden De gjorde Dem Umage for
at fordunkle dem.

Fyrsten.

Signora! De kiender mig ikke; det er godt
at høre! Nuvel General! Saa tager jeg min Til-
flugt til Dem: vælg De imellem os. Jeg lover
ganske at underkaste mig den Dom, De behager
at affige.

Generalen.

Jeg? (nærmer sig sin Son) Naadigste Herre!
(sagte) Det bliver min Død, Du Slyngel!

Castelnuovo.

Vel! General! jeg overlader alting til Dem!
De har mit Ord og det staaer fast, til De selv løs-
ser det; Jeg kan ikke gjøre mere.

San Albano

affides til Generalen.

Min Fader! Et Diebliks Mod, saa har vi
vundet.

Fyrsten.

General! Glem ikke Deres og Deres Søns
Lykke.

Signora Olivia.

Alles Skæbne hænger af Deres Mund! Vær
selbstændig og ædelmodig!

Generalen.

Castelnuovo! Signora! Naadigste Fyrste! Hvad
befaler? Jeg er i en gruelig Forlegenhed, i et ind-
vortes Optrør, i en haard Kamp, Gud hielp mig!
men min Fyrste vil ikke fordømme mig, fordi tvært-
imod min Hensigt min Fyrstes Uforstammenhed,
hvad jeg vilde sige — æ! min egen Tunge nægter
mig sin Bistand! (affides.) Hvordan kommer jeg ud
af denne Knibe? (høit) Marchese! Gib mig Deres
Arm! Det bliver fort for mine Dine! Den forbans-
dede Gigt stiger mig i Hovedet! (tører Taarene af)
Urgrelse og Bekymring lægger mig i Graven!
(affides.) Æ! det er ingen Løgn; jeg kan ikke sige
andet!

Castelnuovo

tager ham under Armen.

Sat Dem! De er i en frygtelig Bevægelse!

Syrst en affides.

Han er bragt til det yderste! Alting bliver opdaget, hvis jeg viger fra hans Side. (høit) Tillad mig at følge Dem min Fader, og tilgiv den Forlegenhed jeg mod min Villie maae sætte Dem i.

tager ham under den anden Arm.

San Albano.

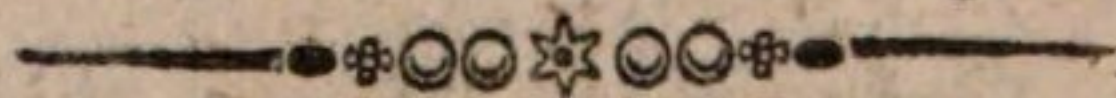
Kunde jeg kun komme til at tale alene med ham.

Signora Olivia

i det hun byder ham Armen.

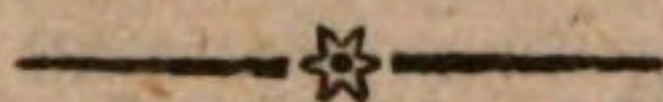
Vær ikke nedslaaet, naadigste Herre! De har ganske indtaget mig for Dem; og imellem os sagt, med Moderen paa sin Side er Bruden alt bundet.

De gaae.

Fjerde Optog.

Isauras Cabinet.

I.

Isaura ene.

Endelig er jeg dog et Dieblikt frie. Min Moder
 kvæler mig med Tyrsten, min Fader med San
 Albano! O! Fiorillo! Du var saa sikker! Jeg seer
 ingen Redning. (betænker sig) Der er intet Valg!
 Jeg maae vove alt for at lade ham det vide!
 (gaaer til Bordet og sætter sig til at skrive) Min Haand
 skælver! (medens hun skriver) Treffer jeg nu kun Mas
 cherillo for at besørge det. Der vil ingen List mer
 re falde mig ind; vel, jeg vil stole ligesrem paa
 hans Trofskab!

2.

Isaura. Tyrsten.

Tyrsten

sniger sig sagte ind.

Det lykkedes! (lukker Døren i) Hun skriver.

Isaura

mærker ham, springer forskrækket op, krøller Papiret sammen, faster sit Tørklæde over det, og gaaer frem.

Min Gud! Oberst! De kommer herind?

Fyrsten.

De burde billig betage mig Modet dertil, Signora! som i Dag har givet mig en Prøve paa al Deres Kiøns Overlegenhed; medens Deres søde Emil bugger mig i Haabets Arme, glemmer De reent Deres stakkels Elsker, hvis stille Lue maae blegne i Fyrstekronens Glands.

Isaura.

Deres Bebreidelse, Signor!

Fyrsten.

Maae være Dem ligegyldig, thi De afføyer mig jo; lad blot Deres egen Mund overtyde mig derom; det skal være den sidste Uttring af min Paatrængenhed.

Isaura.

De spoter mig, Oberst! maaskee burde De snarere ynke mig.

Fyrsten.

Og advare Dem! thi den Glands, som nu fortryller Dem, kan meget hurtig forvandles til Mørke, eller, deilige Isaura! Skulde maaskee den naadige Fyrstes Nedladelse, og hans ædle Manerer med eet have rørt det lille Hjerter? Signora! Jeg kan ogsaa være ædelmodig! Det koster mig kun et Ord til Generalen, og De har hans Samtykke, som man hidindtil forgæves har søgt at aflokke ham. Vel! jeg gaaer; (pathetisk) De vil for silde erfare, hvilket Hjerter De har opofret!

vil gaae.

Isaura hastig.

For Guds Skyld! (fatter sig) Hvor De kvæler mig, Oberst!

Fyrsten vender om.

Hvad? De gaaetrede en Angest! — O! Signora! De kunde endnu sætte mig i meget godt Lune, hvis maaskee Tilstaaelsen af Deres Kierlighed til Fyrsten, blot var et lille moderligt Paasund!

Isaura forundret.

Tilstaaelsen af min Kierlighed!

Fyrsten.

Ypperligt! De elsker ham ikke? Vidste jeg kun om mit Billed ikke sad lidt fastere i Deres Bryst end hans?

Isaura.

Vidste De, hvor De ængster mig, Oberst! Jeg tilstod ham min Ulykke, det er sandt.

Fyrsten sukker.

O! min Afspæd! Vel, jeg maae finde mig deri, og jeg vil det ogsaa, naar De kun tillige vil give ham sin. (seer vist paa hende). Men, paa min Tre! De søger forgiæves at tvinge Deres Taarer; min Gud! skulle en Lvang fra Deres Moders Side —

Isaura

nærmer sig Bordet, ængstlig.

Jeg kan ikke svare Dem!

Fyrsten hæftig.

Lvang? Død og Helvede! og han talte i en Skolemestertone! Godt, godt! — (han vil gribe hendes Haand). Signora! Oprigtig! Har De Godhed for

ham? Hvis ikke, — De skal aldrig blive hans; det
 sværger jeg Dem til, om jeg end med Magt skulle
 føre Dem hertsa!

Isaura

som har grebet Tørklædet, og med det Brevet, halv affides.

Min Gud! Han ogsaa! Jeg er den ulyk-
 sigste Skabning paa Jorden. (løber ud, Papiret glider
 ud af Tørklædet paa Gulvet. Fyrsten tager det op.)

3.

Fyrsten ene.

Signora! bliv! De tabte noget; (løber til Døren)

Hun er alt langt borte. Skulle den fyrstelige Lis-
 tel alene have besluttet Moderen, og San Albano
 benyttet sig deraf paa det arme Barns Bekostning?
 Han som fører, hvad man kalder et ædelt Sprog!
 Jeg var paa Veien til ganske stille at vige ham
 Pladsen, men denne nye Intrigue, gjør mig det
 til Pligt at holde et vaagent Øie — men om han
 endda bedrog mig? For Pokker! Mon dette Pa-
 piir, som hun syntes at skule med en Slags

Ængstlighed, ikke skulde give mig nogen Oplysning?
 Lad see! (læser). "Min Elskede!" Det har vi det!
 O! Gruentimmer! Gruentimmer! Hvem kan blive
 flog paa Eder! — "Uagtet Blomsterne i Morges
 vilde have robet os for et mere mistænkeligt Die!"
 Atter noget nyt! See kun til om hun ikke holder
 os begge for Nar! Mig har hun taget ved Næ-
 sen, det er klart; videre: Hm, hm, hm! "Fyrsten
 vil befrie mig, men Prisen er min Haand! Jeg er
 endnu ulukkeligere end før!" Men hvem kan
 denne Elsker være? Den dumme Mascherillo?
 Umueligt! — O! der gaaer et Lys op for mig!
 Min forklædte Adjutant! Men hvad kan han have
 i Sinde? Castelnubos Slægt er en af de ældste i
 Landet! O! Signora! Jeg begynder, at forsoner mig
 med Dem, hos Dem er ingen Persons Unseelse!
 Hun er ikke kommet længere — og jeg heller ikke,
 men det er dog altid noget; det maa undersøges
 nøiere! — Afsted til Haugen! Jeg har bedet ham
 passe paa min Bog, der maa jeg vel finde ham.
 vil gaae men møder

Fyrsten. Castelnovo. Generalen.

Mascherillo.

Komme ind efter hinanden.

Castelnovo.

Bliv, Oberst! Deres Fader kommer strax; jeg hørte af min Datter, at De var her, og saa gav jeg ham et Vink. For Ganden! jeg er i Dag som en Fange i mine egne Værelser: Fyrsten taber mig ikke af Sigte, og Signora plager mig med sine Bønner. (Generalen kommer ind lænet paa Mascherillo.) Kom min Ven! Mascherill! gaar sin Vej! Hvordan er det med Dem? Behøver De endnu Stok?

Generalen

seer skævt til Mascherillo, halv sagte.

Jeg var tilfreds den Stok var Ganden i Vold, jeg kan ikke sige andet! (lavt til Mascherillo.) Bær sig nu fornuftig ad, viig ikke fra hans Side.

Mascherillo sagte og galant.

Jeg skal give Dem Prøver paa, at jeg er den

Glæbne værd, De har bestemt mig. (gaaer med mange Complimenter.

Castelnuovo.

See saa! Endelig ere vi da ene, og kan tale uden Forbeholdenhed. Can Albano! Deres Fader har yttret nogen Misfornøielse med Deres Opførsel; men imellem os, jeg kan ikke andet end billige den! De havde Ret i at frygte Fyrsten. At misbruge Giestfrieheden til at snige sig ind i en uersfaren Piges Indest, søge at stille hende ved sin Brudgom — Fort: jeg spaaer mig saa intet godt af dette Ægteskab! Jeg veed: det er en letsindig Herre, hvis mindste Sorg er Regieringen, som han overlader — De har selv sagt General! De har Deres Deel!

Fyrsten affides.

De Uforstammede!

Generalen affides.

Hvad jeg ikke har saa faaer jeg vel, jeg kan ikke sige andet. (høit) Hver Pligt min naadigste Fyrste behager at paalægge mig, opfylder jeg glad

i det sikre Haab, han vil vide at sætte Priis derpaa.

Castelnuovo.

Fyrstens Rang og Magt skal ikke seire over min faste Villie; det har bestandig glædet mig at tænke mig det smukke Belriguardo mellem min Slægts Besiddelser, og jeg giver ikke Slip paa den Evisgerson, som bringer mig det.

Fyrsten.

Hører De General! De seer hvormeget De har denne Eiendom og Deres Fyrstes Tillid at takke!

Generalen.

Himlen har været mig gunstig. (affides) Det er fordømt med de Talemaader, som har to Mæeninger, jeg kan ikke sige andet!

Castelnuovo.

Men mod en saa mægtig Fiende maae man møde List med List —

Fyrsten.

Meget sandt Marchese! (affides) De giver mig
ret allesammen Lyst til at drille dem.

Castelnuovo

fortroelig og lavt, i det han tager dem begge ved Haanden.

Og derfor — Oberst! De maae føre min Datter
bort!

Fyrsten lystig.

Jeg føre hende bort? Hvad siger De dertil
General?

Castelnuovo

fortroelig.

Eller lade hende føre bort, thi Deres Gravæ-
relse kunde gjøre Opsigt. Seer De, San Albano!
først maae De træde tilbage, og Generalen give
sit Samtykke. Signora Olivia og Fyrsten berede
sig til Brylluppet, naar Timen kommer gaaer jeg
ind til Isaura for at hente hende, men i det Sted
fører jeg hende lige ned til Haugeporten, hvor jeg
hemmelig lader komme en Vogn, sætter hende i
den, lader Mascherillo følge med —

Generalen forstænet.

Mascherillo?

Castelnuovo.

Han er dum men troe! Han skal blot følge hende en halv Miils Vej til Beltriguardo, hvor Intendanten allerede veed Beseid. Jeg gjør Alarm; min Datter er forsvundet; giver at forstaae, hun er flygtet til et Kloster; der bliver intet af Brylluppet i Aften, og kommer Tid kommer Raad! Hvad siger De, mine Venner? Nu, General! De tier! Er det Dem heller ikke med?

Generalen.

Aa jo! Aa jo! Jeg har gjort den Eed, aldrig at sige nogen imod i nogen Ting, saa kan jeg ikke gjøre mere! Af! Gud!

Hyrsten hurtig.

Deres Plan er Guld værd Marchese! Hold kun gode Miner, General! og erindre Dem, hvor lykkelig Marchesen er ved at kunne forene Beltriguardo med sine Besiddelser. Kom! Kom! (affides) Hvo

veed om Signora Isaura ikke endnu kommer til
at takke mig?

Castelnuovo smilende.

Ja! Kom! Lad os gaae ind og give vor
Minde! (De gaae.)

Generalen.

Jeg følger! (affides) Jeg er dødsens, hvis Arli-
chino nu ikke bruger sin Dolk i en Hast! Saa fun-
de jeg dog med en god Samvittighed gjøre min
Eed paa hans Død. (gaaer).

5.

Isaura

Kommer ind, saasnart de ere borte.

Den Samtale varede en Evighed! (iler hen til
Bordet). Nei! Ikke her! (seer under det). Min
Gud! om De skulde have fundet det? Endnu i
dette Dieblis maae jeg søge Fiorillo, trods al Fare,
i Huset, overalt! Han maae strax bort, med mig,
eller uden mig! Gaaer min Fader et Nys derom
er det ude med os begge! (løber ud.)

6.

Haugen ved Jernporten.

Urlichino alene.

Det er et forbandet Arbeide, at holde Vagt for andre, naar man trænger til nogen at passe paa for sig selv! Imidlertid har jeg dog brugt Tiden; men Tyrsten har ikke sagt mig et Ord om sin Hensigt! Der gaaer en kold Gysen over mig, naar jeg tænker paa, han kunde faae i Sinde at tage bort i al Stilhed: San Albano var uden Medbeiler, og hele den smukke Plan, som skulde sikke min Flugt, gik overstyr. Jeg veed ikke engang, hvordan det er løbet af; dersom jeg nu ikke havde lagt mig ud med Mascherillo — Ei! ei! Der er han jo! Jeg har Lykken med mig,

7.

Mascherillo. Urlichino.

Mascherillo.

Uagtet jeg i mit Hierte foragter hans plumpe,

uansædige Maade at omgaaes mig paa, Arlichino! saa har dog hans Excellences Bønner for maaget mig til endnu engang at nærme mig ham; Thi han sagde til mig: Siig den fordømte Hund! det var ham! — at nu gielder det om at skynde sig.

Arlichino.

Tog Du ikke fejl, var det ikke Dig?

Mascherillo.

Og Du min Søn, sagde han til mig, viig ikke fra hans Side, før end han har betegnet Dig, alt, hvad som ligger mig paa Hjertet! Formodentlig Arlichino! skal han opdage mig noget af Hemmeligheden, som min Fader i denne Tumult ikke selv faaer Leilighed til.

Arlichino.

Din Fader?

Mascherillo.

Na! Stil sig ikke saa fremmed an. Eiden Generalen har betroet ham noget til mig, saa veed

han vel ogsaa han er min Fader! O! jeg veed nok
det er det, han skal opdage for mig!

Arlichino.

Jeg vil ikke nægte mit Erinde til Dig, jo
giver Prover paa hans faderlige Hierte! Men
hvoraf har Du faaet det at vide?

Mascherillo.

Af min Fader, af Gartneren vilde jeg sige;
han har selv aabenbaret mig, at Generalen under
den strængeste Taushed betroede ham min Opdra-
gelse, da jeg var et lille raat uskyldigt Barn.

Arlichino.

Det er Du jo endnu, min Ven! (affides) Jeg
kommer min Fødsel nærmere, thi hvad ham an-
gaaer er det en Gandens Løgn.

Mascherillo.

Hvad siger han? Sy! Lad ikke en lav Miss-
undelse over den Lykke, som vedsaates mig, forles-
de ham til at udsætte den for mig. Skynd sig!
Noget maa der være i Gære og det angaaer vist
mig, thi der er en gruelig Alarm paa Slottet.

Ulichino affides.

Alarm paa Glottet? jeg maae derop! Hvor-
dan bliver jeg af med ham? (høit) Hør: for dis-
eget Bedste vil jeg endnu udsætte det en Smule,
men for at berede alting dertil, saa gaae ud i
Lunden, og lad mig vide, naar Du seer en Vogn
med fire Heste dreie ind i det tykke Krat!

Mascherillo.

Hvad? Angaaer det mig? Jeg skal dog vel
ikke fiøre herfra i min egen Equipage? O! Hvor
jeg bliver lykkelig, uudsigelig lykkelig!

Ulichino.

Din Equipage! Ja, det sørger han nok for,
som henter Dig!

Mascherillo.

Hvem skal hente mig?

Ulichino.

O! En fornem Mand, kan Du troe, som
maaе takke mig for, han kan modtage Dig saa
snart, med en Equipage, hurtig som Lynilden, og

mange Tienere i ildrødt Liberie med svovlgule Snorer.

Mascherillo.

Rødt og guult, det er Moden! O! jeg kommer til at svømme i et Hav af Bellsst og Glæde! Adieu Arlichino! Jeg maae skynde mig at see den Herlighed! (løber ud af Porten.)

Arlichino.

Hændelsen hjælper mig til artige Opdagelser! Det er klart, at Ciapo, i den Tanke at gjøre hans Søns Lykke, har givet ham ud for mig! Men hvem er jeg da? Ja! der bringer Generalens Dufater mig i en bandsat Forvirring; dog lad saa være, nu gielder det kun min Kierlighed!

vil ile ud, men møder Fyrsten.

8.

Fyrsten. Arlichino.

Fyrsten.

Bliv! Er min Vogn der? (affides) Jeg vil ængste ham lidet.

X

Arlichino.

Endnu ikke, Signor!

Fyrsten.

Fordømt! og alting burde være paa rede
Haand.

Arlichino affides.

For en Ulykke!

Fyrsten.

Arlichino! Tiden er kommen, at jeg vil benytte
mig af den Tieneste, Du har tilbudet mig; jeg kan
jo dog forlade mig paa din Troeskab.

Arlichino.

Den forsikrede jeg Dem jo allerede om i Gaar
Aftes, Signor! (affides) Hvad Ganden kan han have
i Sinde?

Fyrsten.

Der træffe sorte Skyer op paa min Kierligheds
Horisont. Jeg staaer i Fare for at gaae Glip
af Signora Isaura; og jeg seer ingen anden Udvei
til at forvisse mig hendes Besiddelse, end den, at
føre hende bort.

Arlichino.

De Signor? Ypperligt! Saa er jeg i mit Element! (affides) Jeg begynder at komme mig igien, den ene er ligesaa god som den anden; (hoit) men hvad behøves det? Signor! De er jo den erklærede Brudgom!

Fyrsten.

Min Kiære Arlichino! foruden andre Hindringer har jeg opdaget en farlig Medbeiler i Signoras Hierte, og Du skal hielpe mig videre paa Sporet; thi for en Karl som Du, er vel ingen af Husetts Hemmeligheder skjult!

Arlichino.

Signor! Jeg smigter mig med at være et Giemme for de fleste!

Fyrsten.

Godt! Signora Isaura har en hemmelig Kiendskabsforstaaelse, som Du sandsynligviis er Medvidere i.

Arlichino.

Signora Isaura! (affides) Nu er det nok mig,
som bliver narret.

Fyrsten affides.

Han er i Knibe! (hoit) Du betænker Dig?

Arlichino.

Giv mig et Løsen Signor! Jeg kan kun over-
bevise Dem om min Troestab, ved ikke at forraade
nogen anden.

Fyrsten

Åbner ham Brevet.

Løsenet er dette Papir; Kiender Du Haanden?

Arlichino

læser en Tidlang; sagte, som om han endnu læste.

Det er til mig, men med et forbandet dyrt Posts-
bud; nu gielder det, Arlichino!

Fyrsten

som har betragtet ham opmærksomt, smilende,

Er Løsenet godt nok?

Arlichino.

Der behøves ikke mere for at gjøre Dem til
Medpider i alt.

Fyrsten.

Du lader dog til at være raadvild! Skulle
maaskee denne Elsker under en Forflødning —

Arlichino

med Mod, affides.

Ypperligt! (hoit) Com Gartner Signor! De
har giettet det. (under det Følgende lægger Arlichino
Brevet behændig sammen, og faaer det i Kommen.)

Fyrsten.

Com Gartner! Du vil dog aldrig faae mig
til at troe, at den ubehændige Mascherillo, som
bragte Bouquetten —

Arlichino.

O! ikke saa ubehændig, som De troer! For-
stod De den vel Signor? Han veed nok hvad han
gior, den Karl! selv hans paataghe Dumbhed rø-
ber hans Forstand.

Fyrsten.

Bild Dig ikke ind, at gøre mig bag Lyset.
Hans Dumhed er bekendt nok; han er jo opdraget her paa Godsset, og er Gartnerens Søn.

Arlichino.

Gaa har alle troet uden han selv, men ved General Albanos Ankomst hertil, haaber han at fuldende den Opdagelse, han alt længe har arbejdet paa.

Fyrsten.

Ved Generalens Ankomst?

Arlichino.

Signor! De seer i det mindste, jeg er oprigtig; thi Oberst Can Albano kan det vel neppe være behageligt at vide, at hans Fader har betroet et lille Barn under den strængeste Taushed til Gartneren Ciapo; det kunde maaskee forøge Familien!

Fyrsten.

Hvad hører jeg! Til Gartneren Ciapo? (for sig selv, men høit.) Hvilken Uforsigtighed! eller reitere

hvilken Forsigtighed kan modstaae en højere Bestyrelse! (til Arlichino) Og han troer sig virkelig at være Generalens Søn?

Arlichino.

Hvordan, Signor! denne Tildragelse synes heller ikke Dem ubekendt! Ja! Han og Ciapo staaer i den Lande, men jeg troer det ikke!

Fyrsten.

Ikke?

Arlichino.

Jeg er fuldkommen overbevist om, at Generalen bærer en hemmelig Frygt for dette unge Mandeske; han har endogsaa paalagt mig, at holde et vaagent Øie med ham.

Fyrsten.

For Pokker! Arlichino! der hjælper Du mig ogsaa til en Opdagelse, jeg længe har gaaet paa Spor efter; naar har Generalen givet Dig denne Forretning?

Arlichino.

De paa Spor? Signor! — Det var i Mor-

ges. Han kunde spille ham et slemt Puds, sagde han. (affides.) For Ganden! man skal see jeg bliver til en vigtig Person i Staten.

Fyrsten

affides, i dyb Estertanke.

Hvis det er Sandt, har jeg den ypperligste Leilighed til at straffe dem alle, og ende mit Spøg paa en for mig glimrende Maade! (høit) Alt dette, Signor! er mig vigtigere end De maaskee troer; derfor — har De Mod til at vedstaae det samme uden Maske? Jeg var saa lykkelig at see Deres Ansigt et Dieblis i Gaar, og da jeg ingen bruger, formoder jeg, min Adjutant veed, han taler med —

Arlichino

tager hurtig Masken af, og hilser ham ærbødig.

Sin Fyrste! Naadigste Herre! dette Ord har skilt mig ved min Carakteer, men med den aflægger jeg frivillig al den Forstillelse, som er den egen; imidlertid hvad jeg har sagt, er Sandhed. Tillad mig blot eet Spørgsmaal? Skulde min

naadigste Herre kiende dette unge Menneſſes ſande Herkomſt?

Fyrſten.

Maafkee! Men ſiden vi endelig er blevet be-
kiendt med hinanden, hvad er Deres alvorlige Hen-
ſigt med denne pudsſeerlige Rolle?

Arlichino.

Min? Naadigste Herre! Interesſe for hiint unge
Menneſke, ſom ogsaa De ſynes at røbe Deeltagel-
ſe for. Han har længe elſket Signora Iſaura hem-
melig, og han haabede ved min og denne Maſkes
Biſtand at finde Leilighed til at redde hende af
den Brudgoms Arme, ſom Marcheſen har opdraget
hende for!

Fyrſten betænkelig.

I Sandhed! Maſcherillo har ſpillet ſin Rol-
le vel.

Arlichino

hurtig, ſom for at adſprede ham.

Naadigste Herre! hvad ſiger De da om min?
Jeg tilſtaaer Dem, ſelv i dette Diebliſk er den mig

ikke let, da min Tilstaaelse maaskee udsætter mig
mig for at tabe min Fyrstes Naade.

Fyrsten.

Frygt ikke! Jeg skylder Dem endogsaa Tak!
Thi hvis det Barn, som Generalen for 23 Aar
siden har udsat, som jeg nu hører til Ciapo, er
Signoras Elsker—

Arlichino affides.

Rigtig, min Alder igien!

Fyrsten smilende.

Saa kunde jeg maaskee faae i Ginde, at be-
sørge dem bort sammen.

Arlichino.

Hvordan? O! Naadigste Herre! Saa er jeg
den lykkeligste Dødelige paa den hele Jord!

Fyrsten forundret.

Signor!

Arlichino knæler.

Her for Deres Fodder er Signora Isauras
Elsker! Det Barn, som Gartneren Ciapo har mod-
taget af Generalen, som ved en lykkelig Forvir-

ring forberles med Mascherillo, og som endelig, da han under Arlichinos Maske blot haabede at vinde sin Elskede, har opdaget sin høiere Stand, og er maaskee lykkelig nok til at have vundet sin Fyrstes naadige Bistand.

Fyrsten.

Reis Dem Signor! De? Jeg behøver en nøiere Forklaring. Vie lidt! Min lange Gravværelse kunde opvække Mistanke; kom til mig paa mine Værelser! Jeg vil desuden overveie alting saa nøie, at man ikke oftere skal beskyldes mig for Vetsindighed, og saa (smilende) gjør jeg Dem til Mascherill!

Arlichino.

Til Mascherill?

Fyrsten.

Nu! Marchesen vil under dennes Beskyttelse hemmelig lade sin Datter bringe til Belciguardo for at skuffe Fyrsten, og

Arlichino.

Øpperligt! Naadigste Herre, kommer det alene

an paa Sandheden af mine Ord, tvivler jeg ikke
meer om min Lykke.

8.

Fyrsten. Arlichino. Isaura.

Fyrsten

som vil gaae, faaer i det samme Die paa Isaura, der vil
undvige ham, men standser da hun mærker, hun er seet;
han gaaer imod hende og fører hende frem.

Hvorfor standser De Signora? Kom De kun
og frygt ikke, jeg skal være mere ædelmodig end
De! De har forsmædet min Kierlighed, jeg skal
beskytte Deres. Jeg veed De elsker den unge Mas-
cherillo.

Isaura forbauset.

Mascherillo?

Fyrsten.

Den troe Arlichino har opdaget mig alt. Jeg
veed ret godt hans Ubehændighed med Bouquetten
i Morges, var en List for desto bedre at føre mig

bag Lyset; jeg indseer nu hvorfra Deres hele Godhed kom.

Isaura

seer til Arlichino med Forlegenhed, uvis.

Signor! skal Deres grusomme Spøg da altid forfølge mig?

Arlichino

betydende.

Dor naadigste Fyrste —

Fyrsten

afbryder ham hurtig.

Dor naadigste Fyrste har søgt at stille mig ved Dem. Det er billigt, at jeg igien stiller Dem ved ham. Hav De blot, uagtet al min Grusomhed Tillid til mig.

Arlichino.

Ja, Signora! hav Tillid til os!

Fyrsten.

Og tilstaae mig ligesrem Deres Kierlighed til den unge Gartner!

Isaura rast.

Nu vel! Jeg elsker ham!

Fyrsten hurtig.

Snedige Signora! De elsker ikke Mascherilli!

De elsker Arlichino! De rødmer! Deres Hemmelighed er for Dagen; uden ham havde det atter lykkedes Dem at narre mig; men bide kun, jeg skal hæbne mig, og De skal komme til at holde af mig, uagtet al min Paatrængenhed og Letsindighed!

gaaer hurtig.

IO.

Arlichino. Isaura.

Isaura.

Giorillo! Hvad vil dette sige? Tusinde Fare omringe vor Kierlighed! Mit ulukksalige Brev —

Arlichino

viser hende det.

Har jeg faaet! Kierlighed er os gunstig! Vi blive lykkelige! Frygt ikke min *Isaura*! Du skulle

have valgt vor Fremtid! Hver Forsatning vilde
 have været mig fier, naar den kun gav mig Dig.
 I det smukke Vall'ombrosa, i en ringe Hytte,
 midt i Naturens Herlighed skulde vi have ført et
 Hyrdelig, om Du havde ønsket det; vort stille Pa-
 radiis skulde være beskyttet af din Elfers Mod.
 Gaa tænkte jeg før, men nu — min Stilling vil tage
 en mere glimrende Vending! En anseelig Byrd,
 Ære, Magt og min Fyrstes Naade vil herefter
 gjøre Dig stolt af din Fiorillo.

Isaura.

Fyrstens Naade! Alt er mig ubegribeligt, men
 dit glade Dje kan ikke bedrage mig.

Arlichino.

Jeg vilde strax forklare Dig alt, men Du kun-
 de blive savnet. Til til Slottet; Din Fader vil
 selv føre Dig bort; gjør en smule Modstand! naar
 Du er i Sikkerhed, skal alting blive Dig klart.

II.

Isaura. Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo.

Jeg seer endnu ingen Bogn, skøndt jeg har ledt i hver Bust. Ah! Signora Isaura! er De her? Det er nok om Comedien i Aften, ja den bliver der nok ikke noget af?

Arlichino

som hurtig har taget Masken paa.

Det vil vi haabe! Signora og jeg er i dette Dieblig blevet eenige om Slutningen; og jeg er vis paa, Mascherillo ogsaa vil bidrage sit til et Ineffeligt Udfald.

Isaura.

Jeg stoler paa Arlichino og Mascherillos Godhed for mig. (gaaer)

Mascherillo.

Godhed for mig! Saa artig har Signora aldrig været før, skulde hun maaskee have anet?

Arlichino.

Mestendeels! Hør, Marchesen vil ret snart betro Dig en Hemmelighed, som angaaer Dig og Signora Isaura.

Mascherillo.

Mig! O! Arlichino! Han veed dog alting, fortæl mig —

Arlichino.

Lad ikke Marchesen mærke, at Signora bærer megen Godhed for et vist ungt Menneske, som hidindtil er holdt for Gartnerens Ciapos Søn.

Mascherillo.

Hvordan? Hvordan?

Arlichino.

Alt nok, min Ven! ethvert Ord mere vilde være for meget. (løber ud.)

Mascherillo.

Hvad vil han sige med det? Der er Uenighed paa Glottet, Bryllupet angaaende, det er vist og

sandt! Han skal have hende, sagde Marchesen; jeg giver aldrig mit Samtykke, sagde Signora Olivia! O! der opstaaer i mit Bryst et sødt Haab, avlet af denne Dags vigtige Tildragelser: Gud i Himlen! om hun skulde være bestemt til mig! om de Fierlige Blik, hvormed hun nys beærede mig, den Omhed, som tonedede i hendes yndige Stemme: "Mascherils Godhed! Mascherils Godhed!" O! lyksalige unge Menneske! saa bliver din Dyd, din Glid, dit møisommelige erhvervede Genie ikke ubelønnet, saa bliver —

Ci a p o udenfor.

Mascherillo! Mascherillo!

Mascherillo.

See saa! Nu skal vi have Tak! Hvor det Navn skurrer i mine Øren! Jeg maae endnu engang nedlade mig til denne plumpe Gemenhed. Naa, naa! Taalmodighed, unge Herre! det er den sidste Gang vil jeg haabe.

Ciapo. Mascherillo.

Ciapo

noget bestændet.

Mascherill! Udsel! hvor er du henne? Om
Forladelse, unge naadige Herre! jeg glemte Res-
specten, (seer sig om) imellem os sagt; men jeg er i
en Uroelighed, i en Glæde vilde jeg sige, over min
faderlige Kierlighed, og den er steget mig saaledes
i Hovedet, at jeg er blevet confus lige ned i Benene!

Mascherillo.

Ja! jeg kan nok mærke han er i Confusion!
(Skriger) Skam sig; erindre sig dog, at det er en,
et fornuftigt Menneske nedværdigende Last, at
drikke.

Ciapo.

Haster det ikke! Jo Gud! haster det! Marches-
sen spørger efter Dig i enhver Krog; men hør:
Du svarer mig saa studs i Dag, Signor! og
ovenikøbet vil Du ikke staae stille, mens jeg taler

med Dig: Du har dog ikke drukket Dig et Glas
formeget? Sy! Kom mig ikke med saadanne Stre-
ger; Drukkenskab er mig en Pest!

Mascherillo skriger.

Glem ikke hvem han taler med, og viid: Ge-
neralen har kaldt mig sin kære Søn.

Giapo

slaaer Hænderne sammen.

Alt erklæret Dig for sin Søn!

Mascherillo skriger.

Sys! det er ikke bekiendt endnu, men der koms
mer snart en glimrende Stads-Equipage.

Giapo.

En glimrende Mariage! Hvem med? min Dreng!

Mascherillo.

Sys! det kunde hændes sig; jeg har gjort en
herlig Opdagelse!

Giapo.

En herlig Opdragelse! — Ja den maae Du
takke mig for. (græder) Gud stee Lov! dit Hjerte er
dannet og dine Sæder gode! See Dig fremdeles i

Speil paa mig, din gamle Fader, og gaae som
han lige hen ad Dydens Dei hen til din Grav;
saa vil det gaae Dig vel, og Du vil ikke glemme,
at lade mig høste Belønningen for al min Kier-
lighed og min Glid; og modtag —

Mascherillo.

Hans Glid! Han skulde dog sige min, for jeg
har maattet slide, som jeg var en Hest.

Ciapo.

Og modtag i denne høitidelige Stund min fa-
derlige Velsignelse, Du min fiere og ophøiede Søn!
Kom til mit Hierte, og — (standser og betænker sig)
hvad var det nu jeg vilde sige?

Mascherillo

hierteglad.

Herre Gud! Hvem skulde troe der kunne ligge
saadanne Ord i hans Mund. (Knæler.) Her ligger
jeg, velsign mig nu; saa bærer vi os dog endelig
ad som honette Folk, og som dannede og fornuftige
Væsener!

Giapo

omfavner ham.

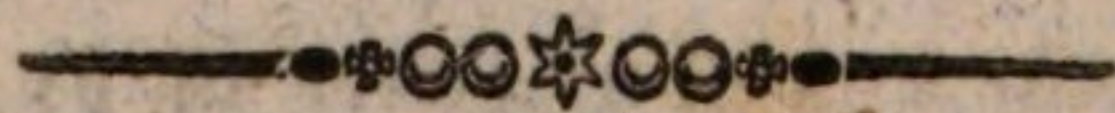
Mit Barn! lad dette Kys besegle din Lykke, og glem ikke det store Dieblis, hvori tvende dydige Hierter slaae imod hinanden! En Fader ved sin Sønns Bryst, svømmende i Taarer, dannet ved Kunsten, forædlet af Naturen, er et Skuespil, som altid maae røre gode Hierter.

Mascherillo

grædende.

Det var et sandt Ord; thi naar jeg hører saas danne Talemaader og seer saadant et Syn, bliver jeg altid forskrækkelig bevæget!

Han understøtter Giapo, som snubler i det han hælder sig over ham for at omfavne ham, og holder ham med synlig Nøie i Beiret indtil Dækket er faldet.

Femte Optog.

Oplyst Cabinet paa Slottet.

I.

San Albano. Signora Olivia.

Signora Olivia

i fuld Pragt.

Ingen Betænkelighed, naadigste Herre! Jeg indestaaer for min Datters Sindelaug. Vi ere alle i en Stilling, som forbyder lange Erklæringer; men hendes Rødme og hendes Blik har sagt mig tydelig nok, at De først har lært hende at Kiende Kierlighed. Troer De desuden at et Partie, som alt er sluttet i Buggen, er en smigrende Erøbring for en ung Pige? Jeg har længe mærket at hun havde et Hierte, som maatte overvindes før det kunde indtages, men derom vilde Castelnuovo intet høre, og hvorvel han har givet sit

Samtykke, er jeg dog ikke ret rolig, førend Foreningen er fuldbyrdet.

San Albano affides.

Gid den var, hun er istand til at tage sine Ord tilbage. (Høit) Torde kun min Person under alle Omstændigheder gjøre Regning paa Deres Bistand! Det vilde smerte mig om det allene er en Rang, som er mig til Byrde, der havde forskaffet mig Deres Gunst!

Signora Olivia.

Det vilde smerte mig endnu dybere, om min Fyrste vilde sætte mig i Klasse med de forfængelige Skabninger, som kun veed at sætte Priss paa udsortes Fortrin; og jeg vil reent ud tilstaae Dem, naadigste Herre! at det især er min Datters mærkelige Kierlighed til Dem, som har bragt mig paa Deres Side.

2.

Signora Olivia. Fyrsten. Castels
nuovo. General Albano. San
Albano.

San Albano.

Hvis saa er, Signora! har jeg kun des større
Aarsag til at glæde mig over denne Dags tilsynes
ladende Uheld! (Fyrsten træder ind med de øvrige; af-
sides). Aha! Fyrsten! Jeg maae dog søge at dæks-
te ham. (Høit, i det han gaaer imod ham.) Jeg vilde
just lade Dem vide, Oberst! at det udsendte Detas-
schement, som skulde søge Adjutanten, er kommet
her til Egnen med forurettet Sag; ifald De sy-
nes, kunde man maaſtee endnu lade det drage
videre.

Fyrsten.

Hvorfor det? Ders Ankomst hertil vil giøre
Festen endnu mere glimrende; naadigste Herre!
(med et tragisk Gude) thi jeg for min Deel er neppe

stillet til at forøge Glæden, ikke sandt? General!

(affides) Mon han endnu vil have mig bort?

Generalen.

Hvorfor ikke det? Vor naadigste Fyrste vil med sin Naade være istand til at udlette al Sorg i et bekymret Herte.

Signora Olivia.

Saa mangler da intet til denne Aftens Glands; og jeg iler, naadige Herre! for at see om min Datter har iført sig den Dragt, hvori hun skal give Dem Haanden til den lykkeligste Forening, hvortil jeg nogensinde har været Vidne! (gaaer)

Castelnuovo

som hele Tiden har staaet i dybe Tanker, som han af og til har robet ved Gebærder.

Og jeg vil see om alle mine Tilberedelser ere færdige (affides til Fyrsten og Generalen) i Haugen.
gaaer.

San Albano

nærmer sig Fyrsten hurtig.

Naadigste Herre —

Generalen

paa samme Tid, sonderknust.

Allernaadigste —

Fyrsten

smilende og med Skadesfroehed.

Et! Dieblikket er da kommet, det Diebliß, som
kroner den Snedigste med den skønneste Seier!
Fyrsten maae vinde, og (med et Suk) den uhykkelige
Elsker bærer sin Skiebne med Taushed! (affides til
Generalen.) Nu, General! husk paa: dette er Des
res sidste Prøve! (gaaer)

3.

Generalen. San Albano.

San Albano.

Hvad sagde han? min Fader!

Generalen

seer langsom efter ham, opbragt, med Mod.

Hvad han sagde? Hm! De er meget nysgier-
rig, Oberst! og har bragt mig i piinlige Forlegens-
heder, mellem os sagt.

San Albano.

Jeg beder om Forladelse, det er snarere Dem,
som har fattet en overdreven Frygt for Fyrsten!
Der behøves kun den samme Dristighed, som hans;
jeg indsaae det, og vinder Geier!

Generalen.

Du vinder Geier! ja vist gjør Du, jeg kan
ikke sige andet!

San Albano.

Om faae Dieblikke modtager jeg Signora
Isauras Haand. Fyrsten vil ikke tage bort, saa
meget desbedre! Ved Ceremonien maae alting op-
klares, og han maae selv gjøre Begyndelsen!

Generalen.

Min fiere Søn! Geieren er ikke vor, slet
ikke; jeg siger ikke et Ord mere.

San Albano.

Hvad skulde der da være i Veien? Signora
Olivia er løbet i en Fælde, hun ikke kan drage
sig ud af; Isaura har selv tilstaaet mig sin Afstøje
for Fyrsten, og Castelnuevos Samtykke har jeg;

paa ham vil min Opdagelse endog giøre et beha-
geligt Indtryk!

Generalen.

Ja! et forbandet Indtryk vil det giøre, jeg kan
ikke sige andet!

San Albano.

Hvordan? Og det var kun Dem selv, der
kunde overtale ham til at hæve sit Ord?

Generalen nyrer.

Hm! hm! hm! hm!

San Albano.

De svarer mig ikke, General! Kan De virkelig
have Hemmeligheder for Deres Søn i denne An-
ledning?

Generalen.

De har misbrugt min Fortroelighed, Signor!
Den Comedie, De spiller, vil bekomme Dem ilde.

San Albano.

Mig? Skal vi vædde, den vil bekomme mig
npperligt!

Generalen.

De er meget vis i Deres Sag!

San Albano.

Naturlig! Lykken er med mig!

Generalen.

Lykken! Hør, Du gør mig gal, min fiære Søn! Lykken er en falsk Qvind, som vender En Ryggen paa sin gamle Alder, jeg kan ikke sige andet! Hør da; det maae nu enten bryde eller bære; men for at overbevise Dig om, at Du er en selvflugt Tusentast, som har givet en gal Regning, opirret vor naadige Fyrste, fordærvet dit Spil og lægger mig i Graven, saa — imellem os sagt, men ikke mine Ord igien, det siger jeg Dig — der bliver ikke noget af dit Bryllup.

San Albano.

Hvad?

Generalen.

Com jeg siger; men lad Dig ikke mærke med noget! Castelnovo, som vil holde sit Ord, lader i

i dette Dieblig Tyrsten hemmelig føre Signora Isaura bort.

San Albano.

Min Gud! Og det siger De mig først nu, min Fader!

Generalen.

Hvad skulde jeg gjøre? Signor! Man kan jo ikke betro — De gjør en Ophævelse over ingen Ting, som kan bringe os allesammen i den største Ulykke!

San Albano.

Over ingen Ting! General! De veed ikke selv hvad De siger! Tyrsten!

Generalen.

Nei! han er kun Medvider, men den Skurk, den Mascherillo! Tyrsten skulde blive her i Aften for ingen Opsigt at gjøre; men i Morgen —

San Albano.

I Morgen! Død og Helvede! og hun afstyer ham! jeg har lovet hende Bestyttelse! Hvem skul-

de have troet han var istand til det? Det maae forekommes. (vil ile ud.)

Generalen

holder paa ham.

See, det er Følgerne af min Fortrolighed! Tænkte jeg det ikke nok! Bliv dog, din Knægt! Har jeg ikke sagt Dig i Forveien, Du ikke maatte lade Dig mærke med det allermindste! Bover Du at røbe mig, gaaer baade jeg og din Arv Fanden i Bold, jeg kan ikke sige andet.

San Albano

som imidlertid har tænkt sig om, for sig selv.

Fyrsten er ikke selv med, Soldaterne ere her i Nærheden og skal undersøge alt hvad de finde mistænkeligt! Ypperligt! (Høit til Generalen.) Vær De rolig, min Fader! røbes skal De ikke; lad Dem kun ikke selv mærke med noget. (gaaer ud.)

Generalen ene.

Jeg lade mig mærke mig noget! Jeg er ikke gal! men De Oberst! De! — Den Kolde Svend staaer mig paa Panden. Den Ufidel Arlichino!

som drager det saalænge ud ; nu havde han just en prægtig Leilighed derude i Skoven ; men nu kommer maaskee min Søn, med de fordømte Soldater, og forstyrrer alting. Fyrsten vil hævne sig — Gud være mig naadig, han vil vist hævne sig, og han veed alting, alting, jeg kan ikke sige andet. Om San Albano kun kom for silde, det var dog en Lættelse ! Lad vor naadigste Herre kun tage og beholde hende ; han er dog vor Herre og Regent ; jeg vil ikke sætte mig imod hans Villie ! Bare Signora Isaura dog nu var klædt, de Gruentims mer kan heller aldrig blive færdige ! (gaaer.)

4.

Haugen ved Jernporten. Det er mørkt.

Arlichino. Fyrsten.

træde ind i Samtale sammen ; den første har en lille Pakke af Klæder og en Kaarde i Haanden.

Fyrsten.

• Som jeg siger Dem ! Mine Soldater ere i Nærheden ; De vil neppe kunne undgaae dem !

For at De ikke skal standses, og jeg ikke handle overilet, har De her en Ordre, hvori De overdrages i Spidsen for denne Commando, at ledsage Signora til nærmeste Kloster.

Arlichino.

Ypperligt!

Fyrsten.

Imidlertid er det dog til Mascherillo, at Marchesen har overdraget denne Forretning; han faaer i dette Dieblis sine sidste Ordres.

Arlichino.

Lad De mig sørge for Mascherillo, naadigste Herre! Jeg venter ham her hvert Dieblis.

Fyrsten.

Godt! Jeg vil da trække mig tilbage. Tillid og ingen flere nysgierrige Spørgsmaal! Og nu — en lykkelig Reise, min Kiere — Oberst!

omfavner ham hurtig og iler ud.

Arlichino seer efter ham.

Oberst! — Min Fyrste! Deres Naade er mig et lykkeligt Forvarsel! I Sandhed, denne Dragt

begynder at blive mig til Byrde! Ah! til Lykke,
 er Mascherillo alt der, for at stille mig af med den!

5.

Arlichino. Mascherillo.

Mascherillo

i en stor hvid Kappe, fra Beien, taler udad.

See saa! see saa, som jeg siger! (kommer ind.)

Nu holder Vognen der alt; det er nok den Equis-
 page Arlichino meente!

Arlichino.

Pst! pst! Mascherillo!

Mascherillo.

Jeg syntes, man nævnte mit Navn. (gaaer heelte
 frem.) O, Arlichino! kæreste Arlichino! Jeg er uuds-
 sigelig lykkelig, og dersom der ikke nu var en saa
 uendelig Afstand imellem os, saa var jeg istand til
 at omfavne ham! Vær nu endelig aabenhjertet
 og siig mig alting, saa vil jeg ogsaa sørge for
 hans Lykke; men det maae han love mig, at han
 holder op at være Nar!

Ulichino.

J Sandhed! i Tillid til Mascherillos Ord, vil jeg om et Dieblikt for stedse aflægge denne Dragt.

Mascherillo.

Det er ret, min Ven! gjør det! Der kan endnu blive noget nyttigt af ham: jeg vil gjøre ham til min Tiener! Hør, han kan strax følge med mig! Det er dog saa sin egen Sag at fiøre allene med en Dame om Nattetid i den mørke Skov.

Ulichino.

Ja vist er det en egen Sag! Men hvor skal Reisen giælde?

Mascherillo.

O! Han narrer mig ikke meer! Han veed det altsammen; men han skal høre, jeg kan ogsaa lægge sammen. Marchesen har betroet mig ganske hemmelig og hurtig at fiøre Signora Isaura hen til Beltriguardo. Signora ynder en vis ung Person, som hidindtil er holdt for Gartneren Ciapos Søn! Hvem har sagt mig det? Hæ!

Urichino.

Det er Sandhed! det kan jeg bevidne.

Mascherillo.

Nu slutter jeg som saa: Generalen har opdaget dette unge Menneskes Herkomst for Marchesen og hans Datter. Begge foretrække ham for en vis San Albano; men han vil, af Frygt for denne rasende unge Krigsmands Rasenhed, sætte dem begge i Sikkerhed, bringe dem nærmere sammen — hæ! og saa, og saa — ikke sandt, Urichino! det er den hele Hemmelighed?

Urichino.

Nei lille Mascherillo! det er ikke et Ord af Hemmeligheden.

Mascherillo.

Ikke det? Aner jeg endnu ikke det høieste Maal af min Lykke?

Urichino.

Ikke det mindste!

Mascherillo.

Og det er slet ikke noget af det, min naadige Fader har betroet ham til mig?

Arlichino.

Ikke et Ord!

Mascherillo.

En, Arlichino! Hvor kan han da være saa uforsømmet at overtræde Generalens naadige Befaling; har han ikke ladet ham sige ved mig, at det hastede?

Arlichino

høitidelig.

Tiden var endnu ikke kommen.

Mascherillo.

Han svarer mig saa kort; jeg frabeder mig al Grovhed, hvis han vil vente sig noget Godt af mig! Gik, naar kommer da den Tid?

Arlichino.

Den er kommen! den store Time er forhaanden.

Mascherillo.

O! Gud stee Lov! Gud stee Lov! saa ophold
mig ikke længer! Oplad sin Mund, tael, fuldend
min Lykke!

Arlichino

tager en Pung og en Dolk frem.

See her.

Mascherillo.

Hvad er det? For en Ulykke! her er saa mørkt;
jeg kan ikke see det; men det glimter for min Siels
Dine! Lad mig ved Tølelsen overtynde — (griber til)
en vægtig Pung! Er den til mig?

Arlichino.

Nei! den er til mig! Lønnen for mit Erinde.

Mascherillo.

Og Erindet, lille Arlichino! Erindet?

Arlichino

holder Dolken henimod ham.

Er her.

Mascherillo.

Hvor? (han famler omkring, og stikker sig.) Au! for
Diævelen! det er et grovt Spøg!

Arlichino.

En lille Forsmag —

Mascherillo.

Hvad for noget —

Arlichino.

Paa Generalens naadige Befaling. Han har
rigtig nok høstet, men jeg holdt det for raadeligst
at bide, indtil Natten med sit sorte Elør kunde skjule
det Blod, jeg mod min Villie maae udøse.

Mascherillo

inderst forkrækket.

Herregud! Arlichino! Hvad er det han har i
Sinde? Jeg skriger —

Arlichino.

For alting tie! Gør Du mindste Allarm, frem,
skynder Du kun det ulykkelige Dieblig!

Mascherillo grædende.

Na sy! Arlichino! hold op! hold op! Det er en fæl Spøg!

Arlichino.

Det er mit Alvor! Løbt engang paa denne Pung!

Mascherillo

løbter paa den.

Gud hielp mig — men Sy! Har han da en saadan lav Tænkemaade, at jordiske Godele, at det usle Metal saa dybt kan fornødte Menneskets Værdighed i ham, at han for dets Skyld vil udøse uskyldigt og ædelt Blod.

Arlichino.

Det er din Ulykke, min Ven! Gartneren og Du har ikke været forsigtige nok. Generalen, som kun seer paa San Albanos Lykke, og hvis faderlige Kierlighed —

Mascherillo.

Ja! det er en deilig Kierlighed, som forleder ham til saadan Grusomhed! Ak! just som jeg nær-

mede mig Lyffens høieste Trin. Siig ham, at jeg aldrig erkiender ham for min Fader, at jeg forbander min Stand og min Fødsel! Siig ham, hvad han vil, men viis han mig Barmhiertighed, Fiere Arlichino! husk paa, at uagtet han er en Nar, har jeg dog bestandig været høflig imod ham, og tolereret ham!

Arlichino

sliber sin Dolk paa Bixen.

Det er forgiæves.

Mascherillo grædende.

Gorgiæves! Å! ullyksalige Time, hvori jeg blev født til Høihed og Ære! Å! hvem der var en Bondesøn, og levede i en rolig Hytte, langt fra de Stores Forsølgelser! Å, Arlichino! tænk paa sin sidste Time, og paa sin Dødsstund, saa vil jeg staae for ham i blodige Klæder—

Arlichino.

Men ligge for mig nu.

Mascherillo

falder paa Knæ.

Her ligger jeg alt, kiereste Arlichino! Lad det blive derved; jeg vil ikke reise med Signora! O! Arlichino! spar mig, saa skal jeg være hans forbundne Tiener indtil Døden.

Arlichino.

Mascherillo! Du rører mig.

Mascherillo springer op.

Gudskeelov! kommer det først til en Rørelse, saa er jeg reddet!

Arlichino.

Men hvad kan det hielpe? Om jeg end drager mig tilbage, er der dog tusinde Dolke opløstet imod Dig, af hvilke der ingen Medlidenhed er at vente.

Mascherillo.

Tusinde Dolke! Af! Gud! jeg er dog ganske uskyldig i det altsammen. Har jeg nogensinde bedt Generalen sætte mig ind i Verden! Og nu vil han, uagtet jeg al min Tid har souteneret en dys

dig Tænkemaade og en anstændig Opsørsel, sende mig paa en Reise, som jeg har en indvortes Mordsbydelighed for!

Arlichino.

Min Medynke og min Snildhed lader mig skimte et Middel til din Frelse; kan Du bære Dig fornuftigt ad, tvivler jeg ikke paa, det jo vil lykkes!

Mascherillo.

Fornuftigt? Arlichino! vær ikke bange! det er just mit Sag.

Arlichino.

Tag min Dragt paa! Vær uden Frygt, og overlad til mig at føre Signora Isaura til Belriguardo.

Mascherillo.

Hvad? Jeg skulde agere Nar! Nei!

Arlichino

løfter Dolken.

Nu saa kom da! Hvor er dit Hierte, min Ven! min Haand er vis, og det skal snart være giort.

Mascherillo

Faster Kappen.

Nei! Fiere Arlichino! saa vil jeg før bekvem-
me mig til alting; men jeg være Nar! O! jeg vil
bære mig grumme dumt ad!

Arlichino

tager sin Troie af, og begynder at hielpe ham den paa.

Det høendes flere fornuftige Folk; det siger
intet.

Mascherillo

grædende, i Arlichinos Troie.

O! hvor jeg kommer til at see ud! han oms-
gaaes jo værre med mig, end om jeg var en
Hedning.

Arlichino.

Du Tosse! Hedningerne vare bedre Christne, end
de fleste nu til Dags ere det! Rør Dig nu ikke af
Stedet, og naar Marchesen kommer, saa svar i mit
Sted. Tag Dig i Agt, min Dreng! hust paa, det
gielder Livet eller Døden. (Fiorillo, som er i Uniforms

Underklæder, hvilke han har søgt at skjule med den Paffe han har holdt i Haanden, drager Riolen paa bag ved Mascherillo, samt hæfter Kaarden paa, og faster hans Kappe om sig.

Mascherillo gysende.

Døden!

Giorillo.

Frygt ikke! Bliver jeg fornøiet med din Opførsel, lover jeg Dig for Eftertiden et ligesaa Inffelig Levet, som Du hidindtil har ført. Er Du fornøiet dermed?

Mascherillo.

Åh! Livet er dog det kostbareste Klenodie i dette Liv!

Giorillo

binder ham imidlertid Masken paa.

Sie stille! vi bleve netop færdige, der ere de.

6.

Mascherillo. Giorillo. Castelnuo-

vo. Isaura.

Marchesen leder sin Datter, der er hyllet i en stor Kappe ind ved Haanden.

Isaura.

Min Gud! hvor fører De mig hen?

Castelnuovo.

Giv Dem tilfreds, Signora! jeg sørger for min og Deres Ære! En hurtig Bortreise vil befrie Dem fra en besværlig Beiler!

Isaura.

Glem kun ikke, min Fader! det er Dem selv, som befaler mig dette Skridt; og regn mig det ikke til Onde, hvis det skulde falde ud imod Deres Ønske!

Castelnuovo.

Jeg veed hvad jeg gior! (til Arlichino) Er Bogen færdig?

Fiottillo

sagte til Mascherillo, som staaer bag ham.

Svar!

Mascherillo skælvende.

Ja! naadige Hr. Marchese! alting er som De har befaleet.

Castelnuovo.

Saa Kom! jeg vil selv følge Dem til Vognen
Signora! (til Fiorillo) Mascherillo! Hurtighed og
Løshed!

Han tager Fiorillo under den anden Arm. De gaae hen
mod Vorten. Mascherillo bliver staaende. Som De vil
træde ud, mødes de af Bagt, som omringe dem. Mogle
have Blindlygter, hvormed de tænde Fakler, som oplyse
Scenen.

Mascherillo.

A! Jesus! vi ere forraadte.

7.

Bagt. En Officier. De Forrige.

Officiieren.

Holdt!

Mascherillo søger forgæves at komme bort.

Castelnuovo.

Hvad? Hvo vover at standse os? Hvem er I?

Officiieren.

I Fyrstens Tjeneste! Vi har Ordre at gien-
nemsøge den hele Egn, til vi finde den vi søge.

En Bogn her strax ved indskød os en Mistanke,
som blev foreget ved de Svar, man gav os. (vens
der sig) Takler hid! Vi maae besee disse Folk!

der bringes Takler.

Castelnuovo.

Er da alting mig imod? Nu vel! Kun hurtig!
Det er en stakkels Wartner, som ikke har gjort
noget Barn Fortred.

Officeren

betrakter ham, forbauset.

I Sandhed! meer end jeg havde formoded.
Vagt herhid!

Castelnuovo

vil ile til sin Datter.

Hvad? Hvad er dette for en Figur? Grib ham
Signor! Det er Forræderie.

Giorillo

Kaster sin Kappe, drager Kaarden, stutter Isaura i sine
Arme, fører hende hurtig til Siden, og stiller sig foran
hende.

Bort! Denne Spidse mod enhver der vil bruge

A a

Bold! (tager Papiret frem). Signor! De kiender Des
res Fyrstes Haand, læs!

Mascherillo

som har betragtet ham, affides.

Åh! min Gud! min Gud! hvor kan en Næ
komme til saadanne Klæder!

Officieren

tager Papiret, og læser.

"Det Detaschement, som monne antrefte Oberst"
(studser) Oberst! Jeg beder meget om Forladelse —
"haver strax at begive sig under hans Commando,
for at ledsage den Dame han fører med sig, under
sikker Bedækning til Klosteret" —

Castelnuovo

iler til, og seer i Papiret.

Hvad! O! jeg er nederdrægtig forraadt! Sigi
nora! skulde De?

Isaura angst.

Min Gud! det er forbi!

Giorillo.

Frygt ikke Signora! De er under Fyrstens

Beskiærmelse. Soldater! J har hørt eders Ordre,
afsted! (vil gaae med Isaura.)

Castelnuovo

holder dem tilbage.

Blib! vor naadigste Fyrste er her! Følg mig
til ham! Jeg vil spørge ham: med hvad Ret, han
vil rive en Datter ud af sin Faders Huus?

Giorillo.

Marchese! Han vil lette Dem Deres Hensigt.

8.

San Albano. De Forrige.

San Albano

i det han træder ind, affides.

De ere standsede; det er paa Tiden! (høit)

Jeg hørte en Alarm!

Castelnuovo

tager Ordren fra Officeren.

Lillad! Naadigste Herre! Er det mueligt dette
kan være frevet af Dem? Skulde Deres ædle Haand
ikke være misbrugt?

San Albano

læser forbauset.

Vi ere fangne! Marchese! De er hildet i Deres egen Snare! (griber hans Haand) Kun Hurtighed og Mod kan redde hende! (hæver Stemmen) Soldater! I kender mig, gaaer bort!

Arlichino.

Soldater! I kender mig, følger og bekræfter Signora.

San Albano

gaaer imellem, med dragen Raarde.

Hvordan? De her! Nuvel, forsvar Dem!

Giorillo møder ham.

Jeg skal straffe Deres Ulydighed. (til Officeren) Capitain! Udfør paa mine Vegne Tyrstens Befaling!

Castelnuovo.

Hans Ulydighed! Jeg forstaaer ikke et Ord.

Isaura

flyver i Arlichinos Arme, hvorved hun taber Rappen og staaer i sin Brudedragt.

Holdt! Vil Du jeg skal see dit Blod?

San Albano

standser forbausset.

Signora! De fiender ham. Marchese! hvad vil dette sige?

Castelnuovo.

At jeg neppe sandser mere, Signor!

9.

Signora Olivia. Generalen. Tyr-
sten. De Forrige.

Tienere med Fakler, Tyrsten holder sig endnu tilbage.

Signora Olivia.

Rom, General! her er det Tumulten er! (foran)
Himlen være lovet, vor naadigste Tyrste er her og
saa! Marchese! De med! Min Gud! skulde min
Mistanke have været rigtig?

Castelnuovo.

Signora! der opstaaer tusinde Mistanke hos
mig, som sætter mig i den yderste Forbauselse!
General! ved Deres Vre siig mig, hvem er den
ne Mand?

Generalen.

Denne Mand! det er — Ih Marchese! det er
— en forbandet Sag, jeg kan ikke sige andet.

Signora Olivia.

Min Gud! Marchese! fiender De ikke mere
vor naadigste Herre?

Officieren forbauset.

Vor naadigste Herre! (vender sig og seer Fyrsten,
som nærmer sig.) Der er han! Sværdet i Skeden
Signori! Fyrsten kommer.

de stikke hurtig Sværdet i Skederne.

Castelnuovo

Signora Olivia

Isaura

Fyrsten!

} i den yderste Forbauselse.

Fyrsten.

Capitain! lad Bagten drage tilbage! (de gaae
henimod Baggrunden) Min Rolle er tilende! San Al-
bano! giv mig Deres tilbage. Dem, General!

forsikrer jeg paa, at den Offentlighed denne Bending synes at frembringe, hverken er med mit Vidsende eller min Villie.

Signora Olivia.

Jeg er næsten forstenet! Hvilken forfærdelig Feiltagelse!

Castelnuovo.

Naadigste Herre! min Forbauselse nægter mig Ord!

Generalen.

Jeg har været stum i lang Tid, jeg kan ikke sige andet.

Fyrsten.

Jeg haaber imidlertid at jeg, som saa gierne deeltager i Bryllupper, ikke desmindre skal ikke synes overflødig her.

Signora Olivia affides.

Den fordømte San Albano. Det kan vi alle sammen takke ham for.

Castelnuovo

som har fættet sig.

Gud stee Lov! Vor naadigste Herre har kun
ved et Spøg vildet straffe —

San Albano hurtig.

Mine uforsigtige Udladelser! Erindre Dem min
Fyrste, at jeg allene er den Skyldige!

Fyrsten

især henvendt til Generalen.

Naar De selv føle det upassende i at gøre
Deres Herres Skiemt til Alvor og hvert af hans
Smil til en Kierligheds Intrigue, Signori! saa er
mit Spøg og Deres Straf endt; imidlertid kom
jeg hertil, uroelig over to unge Menneskers Stil-
ling, som ere hinanden ganske ubekiendte, og hvor-
ved De, Signora! ung, uskyldig og uersfaren, let
kunde blive Offeret for en Overraskelse!

San Albano

affides, medens Castelnuovo betragter Fyrsten med Fors-
undring.

Mine egne Ord! Hvad har han i Sinde?

Fyrsten.

Dog seer jeg nu med Glæde jeg har taget
 Feil! San Albano har lagt sin uegennyttige Tæne-
 femaade for Dagen; uden Signoras Kierlighed —

San Albano.

Gior jeg ingen Paastand paa hendes Haand;
 (med et Blik paa Signora Olivia) men, i Sandhed!
 jeg havde Grund til at haabe.

Fyrsten.

Ypperligt! Jeg ønsker Dem altsaa til Lykke
 Signora! De er fri; thi ingen af os besidder De-
 res Kierlighed.

San Albano.

Næsten paa samme Tid, de Dvrige.

Hvordan?

Castelnuovo.

Jeg vil ikke formode, naadigste Herre! —

Signora Olivia.

Det er den affhyeligste Hændelse i mit Liv!

Fyrsten.

Den lykkeligste haaber jeg, Signora! her kun:
Et ungt Menneske, som har opholdt sig her under
Arlichinos Masse —

Castelnuovo

opmærksom.

Arlichino! (vender sig) Her er han; bide! lad mig
endelig see dit fordømte Ansigt.

Mascherillo

yderst forfærdet.

O! staa mig, naadige Marchese! De kiender
mig jo nok, jeg er Narren!

Castelnuovo.

Hvilken Stemme! (river Masken af ham) Mascher-
tillo! Udsel! Hvad vil det sige? Hei, Dag!

Mascherillo

kaster sig fortviolet paa Knæ.

Uf! naadigste Herre! Jeg vil betro Dem alle
Ting. Kald bare ikke paa Soldaterne! Beskylt
mig heller mod mine høiædle Mordere. Jeg kan
slet ikke giøre for Signora Isauras Kierlighed;

og forehold Generalen, at saa sandt jeg er hans
Søn —

Castelnuovo.

Generalens Søn! er Du fra Forstanden?

Signora Olivia.

Min Datters Kierlighed! Jeg forgaaer af
Skam.

Generalen med Mod.

Min Søn! det er en Helvedes Løgn!

Fyrsten.

Rigtig! men dog overleveret i sin Barndom til
Gartneren Ciapo; et lykkeligt ungt Menneske, baade
ved sin ædle Byrd, og endnu mere, som den
tredie Medbeiler til Signoras Kierlighed.

Castelnuovo.

Alle Helgene!

Generalen affides.

Min sidste Time er kommet.

Mascherillo reiser sig.

Al! vor naadigste Fyrste taler min Sag! jeg
er atter saa lykkelig at turde haabe —

IO.

De Forrige. Ciapo. Bønderpiger
og Karle.

Ciapo

med en stor Blomsterkrands, i Indgangen til Bagten.

Lad mig komme frem, siger jeg; jeg hører til
Bryllupsstadsen. Deres Excellencer! alting har for
længe siden været færdig til Ceremonien, men saa
som ingen kommer, saa kommer jeg med mit hele
Følge, for at bede den ædle Brudgom med egne
Hænder, sætte denne Krands, Naturens og min
Gierning paa Brudens Hoved. (til Fyrsten) Sig
nu! modtag denne Krands!

Castelnuovo

griber ham i Armen, og dreier ham om.

Rasende Nat! kom hid! Hvad har du ind-
bildt Mascherillo? (til Mascherillo) Spørg ham selv,
jeg kan ikke tale med den døve Æsel.

Mascherillo

hierteglad, gjør Tegn til ham af alle Kræfter.

See fun! See! (tager Krandsen fra ham, peger paa Isaura) Det er mig! (vil sætte Krandsen paa sit Hoved, men Tyrsten river ham den af Haanden.

Ciapo.

O! lyksalige Stund! men i denne Narredragt?
Jeg er ganske forvirret—

Mascherillo

peger paa Melichino.

Ja! Ja! Han har narret mig den paa!

Ciapo.

Har han havt den paa? her: (gaaer truende hen til ham, yderst forbauset) Død og al Ulykke! Fiorillo!
(affides) Nu gielder det, at holde Ørene stive.

Mascherillo.

Min Broder! Ja! sandt for Gud! og han
gaaer om og gjør Familien saadan Skam!

Castelnuovo.

Fiorillo! Gartnerdrengen! O! det falder som

Skæl fra mine Dine! (træder hen til ham) Elendige!
Du vover endnu —

Fiorillo,

Jeg bærer vor Fyrstes Uniform, Marchese! og er ikke den De holder mig for, Fort: Den listige Ciapo har benyttet sig af min Bortjagelse for at indbilde Dem, General! at hans Kloddrian var et vist Barn af ædel Herkomst, hvis Tilværelse laae Dem meget paa Hjertet, som nu, takket være Deres og vor naadige Fyrstes Bestræbelse endelig er fundet i mig, der giver Dem denne Pung tilbage, som De betroede mig i Arlichinos Dragt, for at staae Dem bi i Hensigter, som det gjør mig Ondt, jeg ikke ganske kunde opfylde.

Generalen affides.

Jeg er røbet! (tager Pungen) Det glæder mig i Sandhed —

Fyrsten.

Mig ogsaa, General! Et Ord kan spare os mange unødvendige Details, som evig bør blive en

Hemmelighed : erkiender De dette unge Menneske
for — ?

Generalen.

Det er ham! min naadigste Fyrste! jeg kan
ikke sige andet.

San Albano affides.

Min Fader blegner! O! min Mistanke!

Castelnuovo.

Hvilken Gaade!

Fyrsten.

Com skal løses! De skal see, Marchese! mit
Ophold her har havt en meget alvorlig Hensigt,
som jeg ogsaa har været saa lykkelig at opnaae.
(tager Arlichinos Haand) Marchese! vil De nægte dette
unge Menneske, som Elæbnen fra hans første
Ungdom har forfulgt, som Ondskab og Rænker for-
giæves har efterstræbt, men som det endelig lykkes
des en skuffet Formynders ængstlige Omhæue og en
Brøders skarpe Øie at opdage; Vil De nægte
Obersten, den unge Greve af Belriguardo, min

opstandne elskværdige Broder, Deres Datters Haand?
 Han omfavner ham; de staae alle forbausede.

Fiorillo.

Naadigste Tyrste! er det mueligt? Hvilken
 Lykke over al Forventning! (springer hen og tager Ciapo's
 Haand.) Ciapo! vær ved godt Mod, jeg tilgiver
 Dig for Udfaldets Skyld.

Ciapo

river sin Haand løs.

Tilgive! Nei! Nei! Jeg holder mig for god
 til at have en Arlichino i min Elægt! Jeg var
 Gartner førend jeg blev Fader.

Tyrsten smilende.

De tier Marchese! Beltriguardo vil blive Deres
 Børns skønneste Besiddelse, og Afstaaelsen deraf
 vil under disse lykkelige Omstændigheder ikke falde
 Generalen —

Generalen

hurtig og med Mod.

Med Glæde! I Sandhed min Tyrste! De er
 alt for naadig! I Deres Sted havde jeg ikke vær

ret saa lemsfældig imod de Skyldige; vær lykkelig med Signora! — Castelnovo! De vil ikke afslaa Deres gamle Vens indstændige Bøn! Omstændighederne have meget forandret sig; nu er det min Siel! mit Alvor, jeg kan ikke sige andet!

San Albano til Fiorillo.

Greve! Signora elsker Dem. Maatte mit Samtykke og min Hengivenhed forsoner Dem med Hensigter, jeg aldrig har anet!

Fyrsten.

Signora Olivia! Jeg veed Deres moderlige Hierte allene lader sig bestemme af Deres Datters Tilbøielighed, og derfor —

Signora Olivia.

Naadigste Herre! Jeg er i mange Henseendes dybt bestaaet; men jeg haaber Deres Naade vil tilgive en forvirret Moder, hvad hun talte i sin dumme Uvidenhed. I Sandhed! næst min Fyrste, er der ingen jeg heller kunde ønske min Datter, end hans Broder, som alt fra sin første Barndom har været mit Hierte saa kjær!

Castelnuovo.

Vi maae alle staae forvirrede for vor naadigste Herre; men jeg haaber min Datter vil skaffe os Tilgivelse! Kom, Signora! Kierlighed har vundet; De er —

Isaura i Fiorillos Arme.

Den lykkeligste Brud!

Fyrsten

leverer Krandsen til Arlichino.

Signor! modtag denne Krands —

Fiorillo.

O! min Fyrste! (sætter Krandsen paa sin Brud)
Isaura er min! Min for den hele Verden! og hvor forunderligt! Her paa dette Sted, hvor hun først lovede mig Kierlighed, hvor Magten skilte os ad, hvor jeg omsider saae hende igien, der omfavner nu Beltriguardo sin elskovsittrende Brud, og forlader det, for at fuldbyrde den lykkelige Arlichinos Bryllup.

Kruse, Lauritz,

Arlichino's Bryllup Lustspil in 5 Optoge

[S.l.] [ca. 1800]

P.o.rel. 5029 t

urn:nbn:de:bvb:12-bsb10037053-1

VD18 14645637-001